

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 30. apríla 2007 *

Vo veci T-387/04,

EnBW Energie Baden-Württemberg AG, so sídlom v Karlsruhe (Nemecko),
v zastúpení: C.-D. Ehlermann, M. Seyfarth, A. Gutermuth a M. Wissmann, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: U. Wölker, M. Niejahr a T. Scharf,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: W.-D. Plessing a U. Forsthoff,
splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Sellner a U. Karpenstein, advokáti,

vedľajší účastník konania,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2004) 2515/2 v konečnom znení zo 7. júla 2004 o národnom alokačnom pláne emisných kvót skleníkových plynov oznámenom Spolkovou republikou Nemecko v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a Rady, 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. ES L 275, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia J. Azizi a E. Cremona,
tajomník: E. Coulon,

vychádza toto

Uznesenie

Právny rámec

- 1 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. ES L 275, s. 32; Mim. vyd. 15/007, s. 631), s účinnosťou od 1. januára 2005 zriadila systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve (ďalej len „systém

obchodovania s kvótami“) na podporu znižovania emisií skleníkových plynov, najmä oxidu uhličitého (ďalej len „CO₂“), finančne a ekonomicky výhodným spôsobom (článok 1 smernice 2003/87). Vychádza z povinností, ktoré Spoločenstvu vyplývajú z rámcového dohovoru Spojených národov o klimatických zmenách a z Kjótskeho protokolu. Kjótsky dohovor bol schválený rozhodnutím Rady 2002/358/ES z 25. apríla 2002, ktoré sa týka schválenia Kjótskeho protokolu k Rámcovému dohovoru Organizácie Spojených národov o klimatických zmenách a spoločnom plnení záväzkov z neho vyplývajúcich v mene Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 130, s. 1; Mim. vyd. 11/42, s. 24). Platnosť nadobudol 16. februára 2005.

- 2 Spoločenstvo a jeho členské štáty sa zaviazali znížiť antropogénne emisie skleníkových plynov uvedené v prílohe A Kjótskeho protokolu na 8 % v porovnaní s úrovňou v roku 1990 v priebehu obdobia od roku 2008 do roku 2012 (odôvodnenie č. 4 smernice 2003/87).

- 3 V tejto súvislosti sa v smernici 2003/87 v podstate stanovuje, že emisie skleníkových plynov zariadení vymenovaných v jej prílohe I musia byť predmetom predchádzajúceho povolenia a rozdelenia kvót pridelených v súlade s národnými alokačnými plánmi (ďalej len „NAP“). Ak prevádzkovateľ dosiahne zníženie svojich emisií, môže predať prebytočné kvóty iným prevádzkovateľom. A naopak, prevádzkovateľ zariadenia, ktoré má nadmerné emisie, môže kúpiť potrebné kvóty od prevádzkovateľa, ktorý ich má prebytok.

- 4 V súlade s prílohou I smernice 2003/87 do jej pôsobnosti patria najmä niektoré zariadenia v odvetví energetiky, a to spaľovacie zariadenia s tepelným príkonom väčším ako 20 megawattov (MW), rafinérie minerálnych olejov a koksovacie pece.

- 5 V smernici 2003/87 sa vymedzuje prvé obdobie od roku 2005 do roku 2007 (ďalej len „prvé alokačné obdobie“), ktoré predchádza prvému obdobiu záväzkov uvedenému v Kjótskom protokole, a potom druhé obdobie od roku 2008 do roku 2012 (ďalej len „druhé alokačné obdobie“), ktoré zodpovedá uvedenému prvému obdobiu záväzkov (článok 11 smernice 2003/87).

- 6 Konkrétnejšie je systém obchodovania s emisnými kvótami založený na jednej strane na povinnosti získať predchádzajúce povolenie na vypúšťanie skleníkových plynov (články 4 až 8 smernice 2003/87) a na druhej strane na kvótach, ktoré prevádzkovateľovi umožňujú vypustiť určité množstvo týchto plynov (článok 12 ods. 3 smernice 2003/87).

- 7 Podmienky a postupy, podľa ktorých príslušné vnútroštátne orgány pridelujú kvóty prevádzkovateľom zariadení na základe NAP, sú uvedené v článkoch 9 až 11 smernice 2003/87.

- 8 Článok 9 ods. 1 prvý pododsek smernice 2003/87 teda spresňuje:

„Pre každé obdobie uvedené v článku 11 ods. 1 a 2 vypracuje každý členský štát [NAP], ktorý uvedie celkové množstvo kvót, ktoré plánuje prideliť pre uvedené obdobie a ako ich navrhuje rozdeliť. [NAP] musí byť založený na objektívnych a transparentných kritériách, vrátane tých, ktoré sú uvedené v prílohe III pri náležitom zohľadnení pripomienok verejnosti. Komisia vypracuje najneskôr do 31. decembra 2003, bez toho, aby bola dotknutá zmluva, usmernenie o vykonávaní kritérií uvedených v prílohe III.“

9 Komisia vypracovala vyššie uvedené usmernenia v rámci svojho oznámenia KOM (2003) 830 v konečnom znení zo 7. januára 2004 o usmerneniach, ktorých cieľom je pomôcť členským štátom pri uplatňovaní kritérií uvedených v prílohe III smernice 2003/87, a o okolnostiach, ktoré sa považujú za prípady vyššej moci (ďalej len „usmernenia Komisie“).

10 Článok 9 ods. 1 druhý pododsek smernice 2003/87 stanovuje:

„Pre obdobie uvedené v článku 11 ods. 1 sa [NAP] zverejní a oznámi Komisii a ostatným členským štátom najneskôr do 31. marca 2004. Pre nasledujúce obdobia sa [NAP] zverejní a oznámi Komisii a ostatným členským štátom najneskôr osemnásť mesiacov pred začiatkom príslušného obdobia.“

11 Článok 9 ods. 3 smernice 2003/87 stanovuje:

„Do troch mesiacov od oznámenia [NAP] členským štátom podľa odseku 1 môže Komisia tento [NAP], alebo ktorýkoľvek z jeho aspektov zamietnuť na základe nekompatibility s kritériami uvedenými v prílohe III alebo s článkom 10. Členský štát prijme rozhodnutie podľa článku 11 ods. 1 alebo 2 len v prípade, ak sú navrhované zmeny a doplnenia prijaté Komisiou. Komisia uvedie dôvody v prípade každého zamietnutého návrhu.“

12 V zmysle článku 10 smernice 2003/87 sú členské štáty povinné bezodplatne prideliť najmenej 95 % kvót na prvé alokačné obdobie.

13 Článok 11 smernice 2003/87 o pridelení a vydávaní kvót stanovuje:

„1. Pre trojročné obdobie začínajúce 1. januára 2005 rozhodne každý členský štát o celkovom množstve kvót, ktoré prideli na toto obdobie a o pridelení týchto kvót prevádzkovateľom jednotlivých zariadení. Toto rozhodnutie musí byť prijaté aspoň tri mesiace pred začiatkom obdobia a musí byť založené na [NAP] vypracovanom podľa článku 9 a v súlade s článkom 10, pri náležitom zohľadnení pripomienok verejnosti.

2. 1. januára 2008 a pre každé nasledujúce päťročné obdobie rozhodne každý členský štát o celkovom množstve kvót, ktoré prideli pre dané obdobie a začne s procesom pridelenia týchto kvót prevádzkovateľom jednotlivých zariadení. Toto rozhodnutie musí byť prijaté aspoň dvanásť mesiacov pred začiatkom príslušného obdobia a musí byť založené na [NAP] vytvorenom podľa článku 9 a v súlade s článkom 10, pri náležitom zohľadnení pripomienok verejnosti.

3. Rozhodnutia prijaté podľa odsekov 1 alebo 2 musia byť v súlade s požiadavkami zmluvy, najmä s jej článkami 87 a 88. Pri rozhodovaní o pridelení členské štáty prihliadajú na potrebu poskytovať prístup ku kvótam novým účastníkom.

...“

14 Príloha III smernice 2003/87 vymenúva jedenásť kritérií pre NAP.

15 Podľa kritéria č. 1 prílohy III:

„Celkové množstvo kvót, ktoré sa majú prideliť na relevantné obdobie je v súlade so záväzkom členského štátu obmedzovať svoje emisie podľa rozhodnutia 2002/358/... a Kjótskeho protokolu, pri zohľadnení na jednej strane podielu celkových emisií, ktoré tieto predstavujú v porovnaní s emisiami zo zdrojov, ktoré nepokrýva táto smernica a na druhej strane národné energetické politiky a malo by byť v súlade s národným programom klimatických zmien. Celkové množstvo kvót, ktoré sa má prideliť, nesmie byť väčšie, ako bude pravdepodobne potrebné na striktné uplatňovanie kritérií tejto prílohy. Do roku 2008 je toto množstvo konzistentné s cestou k dosiahnutiu alebo prekročeniu cieľa každého členského štátu podľa rozhodnutia 2002/358/... a Kjótskeho protokolu.“

16 V zmysle kritéria č. 5 prílohy III:

„[NAP] nerozlišuje medzi spoločnosťami alebo odvetviami tak, aby príliš [neoprávnene — *neoficiálny preklad*] zvýhodňoval určité podniky alebo činnosti, v súlade s požiadavkami zmluvy, najmä jej článkov 87 a 88.“

17 S ohľadom na kritérium č. 5 bod 47 usmernení Komisie spresňuje, že „sa použijú bežné pravidlá týkajúce sa štátnej pomoci“.

18 V kritériu č. 10 prílohy III sa vyhlasuje, že „[NAP] obsahuje zoznam zariadení, ktoré pokrýva táto smernica s množstvami kvót, ktoré sa im plánujú prideliť“.

- 19 Článok 12 ods. 1 smernice 2003/87 stanovuje, že kvóty sa môžu prevádzať medzi fyzickými alebo právnickými osobami v Spoločenstve alebo môžu byť prevedené na fyzické alebo právnické osoby z tretích krajín. V zmysle článku 12 ods. 3 smernice 2003/87 je každý prevádzkovateľ zariadenia povinný do 1. mája každého roku odovzdať príslušnému orgánu množstvo kvót rovnajúce sa celkovým emisiám tohto zariadenia počas predchádzajúceho kalendárneho roka, aby boli tieto kvóty následne zrušené.
- 20 Podľa článku 13 ods. 1 smernice 2003/87 sú kvóty platné len pre emisie vyprodukované počas obdobia, pre ktoré boli vydané.

Skutkové okolnosti

I — List Komisie zo 17. marca 2004

- 21 Spoločným listom generálnych riaditeľov generálneho riaditeľstva (GR) „Životné prostredie“ a GR „Hospodárska súťaž“ zo 17. marca 2004 adresovaným členským štátom a uvádzajúcim v predmete „Štátna pomoc a [NAP]“ Komisia spresnila postupy, ktoré sa majú uplatňovať, ako aj kritériá, ktoré mala v úmysle zohľadniť, pokiaľ ide o prípadné posúdenie štátnej pomoci poskytnutej v súvislosti s uplatňovaním NAP v súlade s kritériami stanovenými v prílohe III smernice 2003/87.
- 22 V tomto liste Komisia vysvetlila, akým spôsobom mieni vykladať kritérium č. 5 prílohy III smernice 2003/87 v rámci posudzovania NAP. V tejto súvislosti Komisia predovšetkým pripomenula, že pokiaľ ide o štyri kritériá stanovené v článku 87 ods. 1 ES, vo svojich rozhodnutiach z 29. marca 2000, 28. novembra 2001 a 24. júna

2003, týkajúcich sa vecí N 653/99 (Dánsko, kvóty CO₂) (Ú. v. ES C 322, 2000, s. 9), N 416/01 (Spojené kráľovstvo, systém obchodovania s emisnými právami) (Ú. v. ES C 88, 2002, s. 16) a N 35/03 [Holandsko, systém obchodovania s emisnými právami NO_x (oxidy dusíka)] (Ú. v. EÚ C 227, 2003, s. 8), dospela k názoru, že uvedené kritériá sú splnené. V týchto rozhodnutiach sa totiž domnievala, že emisné kvóty sú rovnocenné nehmotnému majetku (nehmotný investičný majetok), ktorého hodnota je určená trhom, a že z tohto dôvodu skutočnosť, že štát ich bezodplatne prideliuje podnikom, predstavuje výhodu v ich prospech, že zrieknutím sa predaja týchto kvót napríklad prostredníctvom zadávacieho konania sa štát pripravuje o prostriedky, takže poskytovanie tejto výhody znamená prevod štátnych prostriedkov, a že, nakoniec predmetná výhoda je selektívna, ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a skresľuje alebo hrozí skreslením hospodárskej súťaže.

23 Komisia ďalej v uvedenom liste potvrdila, že aj keď je systém obchodovania v Spoločenstve odlišný od vnútroštátnych systémov, na ktoré sa vzťahujú už citované rozhodnutia, domnieva sa, že NAP môžu obsahovať prvky spôsobilé skresliť hospodársku súťaž a byť štátnou pomocou. Uviedla, že tak je to napríklad v prípade, ak členský štát prideli podnikom viac kvót, ako je potrebné na pokrytie ich emisií stanovených počas alokačného obdobia, pričom tieto podniky majú možnosť predať prebytočné kvóty a zachovať si zisk z predaja. Zdôraznila, že keďže táto výhoda môže vážne skresliť hospodársku súťaž a nie je odôvodnená žiadnym ekologickým prínosom, v zásade je potrebné považovať ju za štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom. Komisia preto uviedla, že ak zistí, že NAP týmto spôsobom zvýhodňuje niektoré podniky, z úradnej moci začne konanie v oblasti štátnej pomoci. Aj v prípade, že NAP nestanovuje „nadmernú alokáciu“ v tomto zmysle, napriek tomu ide o prvok štátnej pomoci s ohľadom na článok 10 smernice 2003/87, ak sa členský štát rozhodne bezodplatne prideliť viac ako 95 % kvót v prvom alokačnom období a v dôsledku toho sa zriekne štátnych príjmov.

24 Komisia nakoniec v tomto liste oznámila, že pokiaľ ide o prvé alokačné obdobie, nebude vyžadovať formálne oznámenie NAP na základe článku 88 ods. 3 ES, ale že pozorne preskúma NAP oznámené v súlade so smernicou 2003/87, a najmä to, či

môžu vyvolať závažné narušenia hospodárskej súťaže nezlučiteľné so Zmluvou. Uviedla, že v takom prípade nebude váhať použiť všetky prostriedky, ktoré jej ponúkajú ustanovenia o štátnej pomoci.

II — *Nemecký NAP*

- 25 Dňa 31. marca 2004 Spolková republika Nemecko oznámila Komisii nemecký NAP na prvé alokačné obdobie v súlade s článkom 9 ods. 1 smernice 2003/87.
- 26 Nemecký NAP pozostáva z „makroplánu“ a „mikroplánu“. V makropláne sa upravuje rozdelenie národného emisného rozpočtu a stanovuje sa celkové množstvo kvót, ktoré sa má prideliť v súlade so záväzkami znižovania emisií, ktoré má Nemecko. V mikropláne sa upravuje pridelovanie kvót prevádzkovateľom jednotlivých zariadení a vytvorenie rezervy kvót určených pre nových účastníkov.
- 27 V súlade s pravidlom obmedzenia počtu kvót, ktoré vyplýva z kritériá č. 1 prílohy III smernice 2003/87 nemecký NAP v zásade vymedzuje pridelovanie emisných kvót prevádzkovateľom tým, čo je nevyhnutné na pokrytie prechádzajúcich (existujúce zariadenia) alebo odhadovaných emisií (nové zariadenie). Táto zásada však podlieha uplatňovaniu osobitných pravidiel vysvetlených nižšie.

- 28 Pokiaľ ide o staršie zariadenia, teda tie, ktorých prevádzkovanie sa začalo pred 31. decembrom 2002, množstvo kvót, ktoré sa má bezodplatne prideliť, sa vypočíta na základe ročného priemeru ich emisií CO₂ v minulosti, a to podľa spôsobu výpočtu nazývaného „grandfathering“. Množstvo kvót, ktoré sa má prideliť, sa určí vynásobením emisných údajov z minulosti „koeficientom kapacity“ (Erfüllungsfaktor) vymedzeným v závislosti od cieľa znižovania emisií, ktorý sa má dosiahnuť. Tento koeficient kapacity je teda spravidla nižší ako 1, aby sa umožnilo zníženie emisií vo vzťahu k predchádzajúcej úrovni emisií, a napokon na účely obmedzenia celkového množstva kvót, ktoré sa má prideliť.
- 29 Podľa tzv. pravidla „malusu“ bude koeficient kapacity uplatniteľný počas druhého alokačného obdobia znížený o 0,15 pri starých elektrárnach so zvlášť slabým výkonom, teda v prípade elektrární spaľujúcich hnedé uhlie a v prípade elektrární spaľujúcich čierne uhlie, ktorých úroveň čistej energetickej efektívnosti — určujúcej podiel energie obsiahnutý v palive, ktoré sa spracúva na elektrickú energiu — je nižší ako 31 %, resp. 36 %. Pokiaľ však ide o elektrárne spaľujúce hnedé uhlie, zníženie sa neuplatní, ak ich prevádzkovatelia nahradia inými elektrárnami v súlade s „pravidlom prevodu“ (pozri bod 31 nižšie). Pravidlo malusu má teda podnietiť k rýchlemu nahradeniu zastaraných a neefektívnych zariadení.
- 30 Pokiaľ ide o nové zariadenia, teda zariadenia, ktoré boli uvedené do prevádzky po 1. januári 2005, alebo po tomto dátume zvýšili svoju výrobnú kapacitu, počas prvých štrnástich rokov prevádzky im bude podľa tzv. pravidla „nového účastníka“, pridelené množstvo kvót rovnajúce sa predpokladaným emisiám, ktoré sa posudzujú s prihliadnutím na kritérium (benchmark) stavu „najlepšej dostupnej techniky“. Počas tohto obdobia sa koeficient kapacity nemení, zostáva stanovený na 1. Pokiaľ ide o zariadenia, ktoré vyrábajú elektrickú energiu, množstvo pridelených kvót je obmedzené stropom 750 g CO₂/kWh. V prípade nižších emisií však pridelené kvóty nesmú prekročiť skutočné potreby zariadenia s prihliadnutím na minimálnu sadzbu 365 g CO₂/kWh.

- 31 Podľa pravidla „prevodu“, v prípade odstavenia zariadenia nachádzajúceho sa v Nemecku a na žiadosť sa kvóty, ktoré boli pridelené tomuto zariadeniu, neodoberú, ak prevádzkovateľ na nemeckom území odštartuje prevádzku nového zariadenia v lehote troch mesiacov od odstavenia starého zariadenia. V tomto prípade sa počas štyroch rokov pridelenie vykonáva na základe emisií odstaveného zariadenia v minulosti, aby sa mohlo ďalej vypočítavať počas obdobia štrnástich rokov na základe koeficientu kapacity 1. Takýmto spôsobom sa prevádzkovateľ zariadenia na výrobu elektrickej energie vyhne uplatňovaniu kritérií stavu „najlepšej dostupnej techniky“ a stropu emisií 750 g CO₂/kWh, ktorému nové zariadenia v zásade podliehajú (pozri bod 30 vyššie). Toto pravidlo má teda byť podnetom k rýchlemu nahradeniu zastaraných a neefektívnych zariadení zariadeniami so zníženými emisiami.
- 32 Pokiaľ ide o jadrové elektrárne, tzv. pravidlo „osobitného pridelovania“ (Sonderzu- teilung) stanovuje prechodné a kompenzačné pridelovanie kvót z dôvodu povinnosti prevádzkovateľov odstaviť niektoré jadrové elektrárne na základe Gesetz zur geordneten Beendigung der Kernenergienutzung zur gewerblichen Erzeugung von Elektrizität (nemecký zákon o postupnom ukončení využívania jadrovej energie na účely obchodnej výroby elektrickej energie, BGBl. 2002 I, s. 1351) v priebehu rokov 2003 až 2007. Toto osobitné pridelovanie sa vzťahuje len na elektrárne Stade (odstavená v roku 2003; jej prevádzkovateľom je spoločnosť E.ON AG) a Obrigheim (odstavená v roku 2005; jej prevádzkovateľom je žalobkyňa), odstavenie ďalších jadrových elektrární sa predpokladá až po roku 2007. Osobitné pridelovanie je obmedzené na 1,5 milióna ton CO₂ ročne v priebehu prvého alokačného obdobia a má pokryť zvýšené emisie vyplývajúce zo zvýšeného využívania konvenčných elektrární dotknutými prevádzkovateľmi, ktoré sa stalo nevyhnutným, s cieľom kompenzovať stratu výroby elektrickej energie odstavenými a nahradenými jadrovými elektrárnami.
- 33 Nemecký NAP tvorí základ pre Zuteilungsgesetz 2007 (nemecký zákon z 26. augusta 2004 o pridelovaní emisných kvót počas prvého alokačného obdobia, BGBl. 2004 I, s. 2211, ďalej len „alokačný zákon“). Pokiaľ ide o aspekty, ktoré sú v rámci prejednávaneho sporu relevantné, ustanovenia alokačného zákona sa v podstate

neodlišujú od ustanovení nemeckého NAP. Okrem toho Spolková republika Nemecko 8. júla 2004 prijala Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie 2003/87/EG über ein System für den Handel mit Treibhausgasemissionszertifikaten in der Gemeinschaft (zákon, ktorým sa preberá smernica 2003/87 o vytvorení systému obchodovania s kvótami, BGBl. 2004 I, s. 1578).

III — Nemecký energetický trh

34 V Nemecku vyrábajú a dodávajú približne 88 % výrobnnej kapacity elektrickej energie štyri energetické podniky, a to spoločnosti RWE AG, E.ON AG, Vattenfall Europe AG a žalobkyňa. O zvyšných 12 % predmetného trhu sa delia viaceré malé a stredné energetické podniky, najmä mestské elektrárne (Stadtwerke).

35 Žalobkyňa je tretím najväčším nemeckým energetickým podnikom, ktorého 37 % výroby, s celkovou kapacitou 14 gigawattov (GW) zabezpečujú jadrové elektrárne a 29 % elektrárne spaľujúce hnedé uhlie a čierne uhlie. Pokiaľ ide o ďalšie veľké nemecké energetické podniky, podiely výroby, ktoré zabezpečujú na jednej strane jadrovými elektrárnami a na druhej strane elektrárnami spaľujúcimi hnedé uhlie a čierne uhlie v pomere k celkovej výrobnnej kapacite, sú tieto:

— RWE (celková výrobná kapacita 34 GW): 16 % výroby jadrovej energie a 58 % výroby energie spaľovaním hnedého alebo čierneho uhlia,

— E.ON (celková výrobná kapacita 25 GW): 34 % výroby jadrovej energie a 35 % výroby energie spaľovaním hnedého alebo čierneho uhlia,

- Vattenfall Europe (celková výrobná kapacita 15 GW): 9 % výroby jadrovej energie a 61 % výroby energie spaľovaním hnedého alebo čierneho uhlia.

IV — *Správne konanie*

A — *Sťažnosť žalobkyne*

³⁶ Listom zo 17. júna 2004 podala žalobkyňa sťažnosť na GR „Životné prostredie“ a na GR „Hospodárska súťaž“ Komisie z dôvodu, že pravidlo prevodu, tak ako je stanovené v nemeckom NAP a v článku 10 alokačného zákona, neoprávnene zvýhodňuje najmä jej hlavného konkurenta RWE. V tomto liste uviedla, že RWE po nahradení svojich starých konvenčných elektrární novými zariadeniami bezodplatne získala nadmerné množstvo emisných kvót, najmä v porovnaní s množstvom kvót, na ktoré by mala nárok v súlade s pravidlom osobitného pridelovania a článkom 15 alokačného zákona v prípade odstávky a nahradenia svojich jadrových elektrární. Vo svetle tohto narušenia hospodárskej súťaže žalobkyňa požiadala Komisiu najmä o to, aby na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 zamietla nemecký NAP a začala proti Spolkovej republike Nemecko konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES.

³⁷ Listom z 22. júna 2004 žalobkyňa zopakovala svoje žiadosti a spresnila dôvody svojej sťažnosti. Uviedla, že nemecký NAP, najmä pravidlo prevodu, porušuje kritérium č. 5 prílohy III smernice 2003/87, článok 87 ES, ako aj slobodu usadiť sa. Na podporu svojej sťažnosti žalobkyňa v podstate uviedla, že uplatňovanie pravidla prevodu, z ktorého majú prospech jej hlavní konkurenti, najmä RWE, bude mať za následok

výrazne „nadmernú alokáciu“ kvót novým zariadeniam nahrádzajúcim staré spaľovacie zariadenia, keďže dotknutým prevádzkovateľom bude počas obdobia štyroch rokov pridelené množstvo emisných kvót, ktoré vychádza z potrieb ich starých nahradených zariadení. Dotknutý prevádzkovateľ teda môže predať prebytočné kvóty, ktoré nie sú potrebné na pokrytie podstatne nižšej úrovne emisií nového efektívnejšieho zariadenia — a získať tak neodôvodnenú konkurenčnú výhodu. Naopak, v prípade nahradenia jadrovej elektrárne — čo je jediná možnosť, ktorú má v dôsledku svojej hospodárskej situácie k dispozícii — uplatnenie pravidla osobitného pridelenia neznamená poskytnutie rovnocennej výhody a nestačí ani na kompenzáciu straty výrobných kapacít spojenej so zrieknutím sa jadrových elektrární. Takže, aby mohla žalobkyňa kompenzovať stratenú výrobnú kapacitu, bude musieť vyrábať viac elektrickej energie, a teda aj produkovať viac emisií prostredníctvom konvenčných zariadení a svoju dodatočnú potrebu emisných kvót bude musieť pokryť nákupom týchto kvót. Žalobkyňa okrem toho tvrdila, že toto preferenčné zaobchádzanie s RWE v jej neprospech nie je odôvodnené ani vzhľadom na smernicu 2003/87, ani vzhľadom na článok 87 ES.

B — *Napadnuté rozhodnutie a oznámenie Komisie zo 7. júla 2004*

38 Rozhodnutím K(2004) 2515/2 v konečnom znení zo 7. júla 2004 o národnom alokačnom pláne emisných kvót skleníkových plynov oznámenom Spolkovou republikou Nemecko v súlade so smernicou 2003/87 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia zamietla nemecký NAP len v rozsahu, v akom stanovil niektoré opatrenia o spätných úpravách v oblasti pridelenia emisných kvót, pričom ich vyhlásila za nezlučiteľné s kritériami č. 5 a 10 prílohy III smernice 2003/87. Vyhlásenie o nezlučiteľnosti sa však nedotýka tých aspektov nemeckého NAP, ktoré boli predmetom sťažnosti žalobkyne.

39 Pokiaľ ide o pravidlá týkajúce sa štátnej pomoci a pravidlo prevodu, napadnuté rozhodnutie v odôvodneniach č. 9 a 10 uvádza tieto hľadiská:

„Na základe informácií poskytnutých členským štátom sa Komisia domnieva, že prípadná pomoc sa pravdepodobne bude považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom, ak bude posudzovaná v súlade s článkom 88 ods. 3 ES.

Podľa názoru Komisie indikácie dotknutého členského štátu týkajúce sa prevodov kvót dokazujú, že počas [alokačného] obdobia pokrytého týmto [NAP], žiadna výhoda vytvorená takýmito prevodmi v prospech iných zariadení v porovnaní s podobnými investíciami nových účastníkov neprekročí mieru toho, čo je odôvodnené ekologickým prínosom vyvedeným z predmetného opatrenia. V nasledujúcom [alokačnom] období už neexistuje rozdiel medzi zariadeniami, ktoré môžu byť predmetom prevodu, a zariadeniami, ktoré sú pridelené do rezervy určenej novým účastníkom.“

40 Vo svojom oznámení Rade a Európskemu parlamentu KOM(2004) 500 v konečnom znení o rozhodnutiach Komisie zo 7. júla 2004 týkajúcich sa národných alokačných plánov na pridelenie emisných kvót skleníkových plynov pre Rakúsku republiku, Dánske kráľovstvo, Spolkovú republiku Nemecko, Írsko, Holandské kráľovstvo, Slovinskú republiku, Švédske kráľovstvo a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska v súlade so smernicou 2003/87/ES sa Komisia vyjadrila v bode 3.3 o pravidlách prevodu takto:

„... Okrem toho majú členské štáty voľnosť pri nakladaní s odstavenými zariadeniami.

Ak členský štát nezruší vydanie kvót odstavenému zariadeniu na zvyšok [alokačného] obdobia, dôjde k presunu kvót od odstaveného zariadenia na nové zariadenie, ktoré je spravované tým istým prevádzkovateľom.

V prípade, že sa členský štát rozhodol zrušiť vydanie ďalších kvót pre odstavené zariadenie na zvyšok [alokačného] obdobia a vytvoriť rezervu pre nových účastníkov, je potrebné preveriť podmienky, na základe ktorých bude táto časť schémy pracovať, aby bolo zaistené, že zariadenia, ktoré profitujú z pravidla o prevode, nie sú neoprávnene zvýhodnené v porovnaní s tými, ktoré z neho neprofitujú. Uplatnenie pravidla o prevode možno obmedziť v tom zmysle, že prevádzkovateľ bude mať nárok profitovať z tohto pravidla len v prípade, že odstavené aj nové zariadenie sa nachádzajú na území daného členského štátu.

Komisia ďalej upozorňuje, že sa očakáva zadržanie kvót po odstávkach zariadení, aby bola vytvorená motivácia na investície do čistých a efektívnych zariadení. Environmentálny dopad pravidla o prevode je však neutrálny, pokiaľ členské štáty nezrušia akékoľvek kvóty, ktoré neboli vydané [použitie — *neoficiálny preklad*] po odstavení zariadenia. Je pravdepodobné, že akékoľvek prebytočné kvóty použije [odkúpi — *neoficiálny preklad*] iné zariadenie, v rovnakom členskom štáte alebo inde, na pokrytie emisií.“

C — List Komisie z 29. júla 2004

- 41 Listom GR „Hospodárska súťaž“ z 29. júla 2004 (ďalej len „list GR „Hospodárska súťaž“ z 29. júla 2004“) Komisia s odkazom najmä na napadnuté rozhodnutie vysvetlila posúdenie hľadísk namietaných sťažnosťou žalobkyne, ktoré uskutočnilo toto GR. V tomto ohľade pripomenula, že v rámci napadnutého rozhodnutia Komisia „takisto analyzovala zlučiteľnosť [nemeckého NAP] s kritériom [č.] 5 prílohy III [smernice 2003/87] skúmaním otázky, či uvedený [NAP] spôsobuje diskrimináciu medzi spoločnosťami alebo odvetviami tým, že neoprávnene zvýhodňuje niektoré podniky alebo odvetvia činností v rozpore s pravidlami o štátnej pomoci“, pričom táto analýza sa tiež týkala uplatňovania pravidla prevodu. Uviedla, že sa domnievala, že v prvom alokačnom období ani nemecký NAP, ani uplatňovanie pravidla prevodu, nespôsobili takúto diskrimináciu, pričom sa zdá, že uvedené pravidlo prevodu zaisťuje, aby žiadna výhoda poskytnutá zariadeniam,

ktoré nahrádzajú staré zariadenia, v porovnaní s podobnými investíciami ďalších nových účastníkov neprekročila mieru, ktorá je odôvodnená prínosom predmetného opatrenia pre životné prostredie. Osobitne sa domnievala, že pravidlo prevodu bolo poňaté ako podnet k modernizácii, ktorá je dostupná všetkým účastníkom systému obchodovania s kvótami, a neobmedzuje sa len na niektoré odvetvia, alebo na niektoré spoločnosti.

- 42 Pokiaľ ide o účinky pravidla prevodu, najmä v odvetví energetiky, Komisia v liste GR „Hospodárska súťaž“ vysvetlila, že zistila najmä to, že podľa nemeckých orgánov je rad elektrární prevádzkovaný veľmi rentabilným spôsobom. V dôsledku toho sa domnievala, že sám finančný podnet, ktorý ponúka pravidlo prevodu, môže spôsobiť rýchle nahrádzanie ekologickejšími technológiami, ktoré vypúšťajú menej emisií CO₂, a že tento podnecujúci účinok sa má posudzovať vo svetle pravidla malusu, podľa ktorého menej efektívne zariadenia môžu byť penalizované v prípade odkladania modernizačných snáh. Preto sa domnievala, že možno skutočne očakávať, že pravidlo prevodu podnieti dotknutých podnikateľov, aby svoje zariadenia modernizovali rýchlejšie, ako by to urobili bez takéhoto pravidla.
- 43 Pokiaľ ide o to, či prospech vyplývajúci z pravidla prevodu poskytuje nadmernú výhodu niektorým podnikom, Komisia vysvetlila, že sa odvolávala na vysvetlenie nemeckých orgánov, podľa ktorých používanie uvedeného pravidla v odvetví energetiky vo väčšine prípadov vedie k nahrádzaniu starých a neefektívnych zariadení na spaľovanie hnedého uhlia modernými a efektívnejšími zariadeniami rovnakého typu počas prvého alokačného obdobia. Uviedla, že v tomto prípade tvoril prospech vypočítaný nemeckými orgánmi len veľmi malú časť investičných nákladov. Vzhľadom na priaznivý dopad pravidla prevodu na uskutočnenie environmentálnych cieľov smernice 2003/87 počas prvých štyroch rokov sa domnievala, že takto obmedzená výhoda bola zrejme primeraná a v dôsledku toho zlučiteľná s pravidlami o štátnej pomoci a že po uplynutí týchto štyroch rokov získa

zariadenie, ktoré nahrádza staré zariadenie, kvóty na základe „najlepšej dostupnej techniky“ práve tak, ako akékoľvek nové zariadenie, čo umožní vylúčiť akúkoľvek diskrimináciu medzi investíciami do náhrady zariadení a novými zariadeniami.

- 44 Pokiaľ ide o účinky relatívnej nevýhody pre jadrové elektrárne, ktoré musia byť nahradené konvenčnými zariadeniami vypúšťajúcimi CO₂, Komisia vysvetlila, že sa domnievala, že tento účinok sa zdá byť výsledkom rozhodnutia Spolkovej republiky Nemecko ukončiť zo strednodobého hľadiska výrobu jadrovej energie a nemusí byť pripísané zavedeniu systému obchodovania s kvótami vytvorenému smernicou 2003/87. Uviedla, že táto smernica sa vzťahuje na pridelovanie emisných kvót, a netýka sa teda jadrových elektrární, ktoré nevypúšťajú CO₂, ale že napriek tomu členským štátom umožňuje zmierniť účinky vyplývajúce z takých vnútroštátnych politických rozhodnutí, ako je ukončenie výroby jadrovej energie, o ktorom rozhodla Spolková republika Nemecko. Uviedla, že táto posledná menovaná vysvetlila, že táto osobitná situácia bola dostatočne v nemeckom NAP zohľadnená, po prvé, priamym pridelovaním kompenzačných kvót a, po druhé, slobodou dotknutých zariadení rozhodnúť sa pre metódu pridelovania uvedených kvót, a že okrem toho sa Spolková republika Nemecko rozhodla vytvoriť rezervu určenú novým účastníkom. Takýmto spôsobom bude novým zariadeniam, vrátane tých, ktoré nahrádzajú jadrové zariadenia, bezodplatne pridelené množstvo kvót určené na pokrytie ich predpokladaných potrieb.
- 45 V súvislosti so zlučiteľnosťou pravidla prevodu so slobodou usadiť sa Komisia vysvetlila, že uviedla, že podľa vysvetlení poskytnutých Spolkovou republikou Nemecko uvedené pravidlo nespôsobuje diskrimináciu medzi nemeckými a zahraničnými spoločnosťami.
- 46 Komisia na záver uviedla, že sa preto v napadnutom rozhodnutí domnievala, že pokiaľ ide o prvé alokačné obdobie „prípadná pomoc by pravdepodobne bola zlučiteľná so spoločným trhom, ak by bola posudzovaná v súlade s článkom 88 ods. 3

ES“. Nakoniec s prihliadnutím na pravidlá uplatniteľné na štátnu pomoc pri skúmaní NAP sa Komisia uistila o zlučiteľnosti prebratia smernice 2003/87 s ďalšími ustanoveniami Zmluvy v zmysle kritéria č. 5.

D — *Listy Komisie z 3. a 27. augusta 2004*

- 47 Listom GR „Životné prostredie“ z 3. augusta 2004 Komisia oznámila žalobkyni, že pravidlo prevodu neporušuje článok 11 smernice 2003/87, a uviedla, že pokiaľ ide o ďalšie výhrady, žalobkyni bude v najbližších dňoch doručená samostatná zásielka GR „Hospodárska súťaž“.
- 48 Listom GR „Životné prostredie“ z 27. augusta 2004 Komisia odkázala na list z 3. augusta 2004 a uviedla, že na jednej zo svojich ďalších schôdzí zastaví toto konanie.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 49 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. septembra 2005 podala túto žalobu.
- 50 Žalobkyňa v tejto žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal žalovanú na náhradu trov konania.

51 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. januára 2005 vzniesla Komisia námietku neprípustnosti v súlade s článkom 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobkyňa podala svoje vyjadrenia k tejto námietke 14. marca 2005.

52 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. februára 2005 Spolková republika Nemecko podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalovanej.

53 Uznesením zo 4. apríla 2005 predseda tretej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Vedľajší účastník konania podal svoje vyjadrenie obmedzené na otázku prípustnosti 17. mája 2005. Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 31. augusta 2005 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania.

54 Komisia a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

55 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol námietku neprípustnosti,

- subsidiárne, spojil rozhodnutie o námietke neprípustnosti s rozhodnutím vo veci samej.

Právny stav

56 Na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 toho istého článku sa námietka neprípustnosti ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak. Súd prvého stupňa usudzuje, že sa s touto vecou dostatočne oboznámil na základe spisového materiálu a nie je potrebné otvoriť ústnu časť konania.

I — Tvrdenia účastníkov konania

A — Tvrdenia žalovanej a vedľajšieho účastníka konania

57 Žalovaná, podporovaná vedľajším účastníkom konania, sa domnieva, že žaloba o neplatnosť je neprípustná.

58 Po prvé, napadnuté rozhodnutie nepatrí do pôsobnosti práva štátnej pomoci, ktoré je vyjadrené v článkoch 87 ES a 88 ES, takže žalobkyňa sa nemôže dovolávať judikatúry týkajúcej sa prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiam prijatým v tejto oblasti. Po druhé, aj keby to tak bolo, podmienky podľa článku 230 štvrtého odseku ES, tak ako ich stanovuje judikatúra v oblasti štátnej pomoci, nie sú splnené. Žalobkyňa totiž nie je v zmysle tohto ustanovenia napadnutým rozhodnutím ani priamo, ani osobne dotknutá s ohľadom na smernicu 2003/87. Napokon, žalobkyňa nemá žiadny oprávnený záujem navrhnovať zrušenie napadnutého rozhodnutia.

B — *Tvrdenia žalobkyne*

1. Úvodné poznámky

59 Žalobkyňa zastáva názor, že žaloba je prípustná a že námietka neprípustnosti musí byť zamietnutá. Napadnuté rozhodnutie má dvojakú právnu povahu a priamo a osobne sa jej dotýka v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES. S prihliadnutím na osobitne úzku súvislosť medzi otázkami týkajúcimi sa prípustnosti a otázkami hmotného práva týkajúceho sa dôvodnosti tejto žaloby žalobkyňa navyše subsidiárne navrhuje, aby Súd prvého stupňa spojil rozhodnutie o námietke neprípustnosti s rozhodnutím vo veci samej (rozsudok Súdneho dvora z 20. marca 1997, Francúzsko/Komisia, C-57/95, Zb. s. I-1627, bod 6 a nasl.).

60 V súvislosti s dvojakou povahou napadnutého rozhodnutia žalobkyňa zdôrazňuje, že toto rozhodnutie predstavuje na jednej strane schvalovací akt Komisie prijatý v súlade s článkom 9 ods. 3 smernice 2003/87; na druhej strane ide o rozhodnutie Komisie na základe článku 88 ods. 3 druhej vety ES, ktoré prinajmenšom implicitne

konečným spôsobom povoľuje systém štátnej pomoci vytvorený pravidlom prevodu, vrátane „nadmernej alokácie“ emisných kvót niektorým konkurentom žalobkyne, ktorá vyplýva z uplatňovania tohto pravidla, bez toho, aby bolo potrebné začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES.

61 Žalobkyňa sa domnieva, že má na základe týchto dvoch dôvodov aktívnu legitimáciu.

2. O aktívnej legitimácii žalobkyne s ohľadom na právo štátnej pomoci

a) O označení napadnutého rozhodnutia za rozhodnutie prijaté v oblasti štátnej pomoci

62 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že v protiklade so stanoviskom žalovanej a vedľajšieho účastníka konania Komisia v skutočnosti skúmala pravidlo prevodu z hľadiska práva štátnej pomoci a definitívne zaujala stanovisko k tomuto bodu v napadnutom rozhodnutí.

63 Takže z odôvodnení č. 9 a 10 napadnutého rozhodnutia jednak vyplýva, že Komisia sa domnievala, že prípadné prvky štátnej pomoci obsiahnuté v NAP sú pravdepodobne zlučiteľné so spoločným trhom. Okrem toho z nich vyplýva, že Komisia skúmala najmä otázku, či pravidlo prevodu zvýhodňuje niektoré podniky v porovnaní s niektorými ich konkurentmi, ktorí budujú nové zariadenia bez toho, aby mali prospech z uvedeného pravidla. Nakoniec dospela k záveru, že takáto výhoda v každom prípade nepresahuje mieru toho, čo je odôvodnené ekologickou užitočnosťou predmetného pravidla.

- 64 Podľa žalobkyne list GR „Hospodárska súťaž“ z 29. júla 2004 tiež potvrdzuje, že pred prijatím napadnutého rozhodnutia Komisia podrobne preskúmala pravidlo prevodu z hľadiska práva štátnej pomoci a že v tejto súvislosti prihliadala na informácie uvedené v sťažnosti žalobkyne. Komisia v nej totiž podrobne vysvetlila dôvody, ktoré ju priviedli k názoru, že taká pomoc v prospech niektorých podnikov nemeckého energetického odvetvia, aká je obsiahnutá v pravidle prevodu, je zlučiteľná so spoločným trhom.
- 65 Žalobkyňa dodáva, že zohľadnenie prvkov štátnej pomoci Komisiou v rámci konania podľa článku 9 smernice 2003/87 je v súlade nielen s jej vyhláseniami určenými členským štátom v liste zo 17. marca 2004, podľa ktorých má v úmysle uplatňovať právo štátnej pomoci pri skúmaní NAP, ale aj v súlade s jej vlastnými povinnosťami podľa článku 9 ods. 3 v spojení s kritériom č. 5 prílohy III uvedenej smernice, a tak ako ich vykladá samotná Komisia v bode 2.1.5 svojich usmernení. Podľa tohto kritéria totiž NAP nesmie byť v rozpore s „požiadavkami Zmluvy, najmä s jej článkami 87 a 88“.
- 66 Okrem toho žalobkyňa pripomína, že v liste zo 17. marca 2004 sa Komisia zriekla „formálnej notifikácie NAP na základe článku 88 ods. 3 ES na prvé alokačné obdobie“ a oznámila, že ak by niektoré ustanovenia NAP mohli zvýhodňovať niektoré podniky, začala by z úradnej moci „úplné“ šetrenie, ktorého otvorenie by muselo viesť k zamietnutiu tohto aspektu NAP s ohľadom na čas potrebný na riadne vedenie vyšetrovania. Žalobkyňa z toho vyvodila záver, že Komisia takýmto spôsobom vyjadrila svoj zámer zamietnuť v rámci rozhodnutia prijatého na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 ustanovenia NAP, ktoré vyžadujú podrobnejšie skúmanie na základe článku 88 ods. 2 ES. Z toho je potrebné *a contrario* vyvodiť, že ak takéto rozhodnutie neuvádza žiadnu námietku proti NAP, znamená to, že Komisia sa zriekla začatia konania vo veci formálneho zisťovania na základe článku 88 ods. 2 ES.

67 Z uvedených skutočností po prvé vyplýva, že Komisia považuje NAP, ktorý vedie k „nadmernej alokácii“ kvót, za v zásade nezlučiteľný s pravidlami týkajúcimi sa štátnej pomoci, po druhé, že v súlade s jej vlastnými vyhláseniami je Komisia povinná skúmať NAP z hľadiska práva štátnej pomoci v rámci konania podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 a v prípade potreby ich zamietnuť, ak si vyžadujú podrobné skúmanie v súlade s článkom 88 ods. 2 ES, a po tretie, že v prejednávanej veci Komisia pristúpila k takémuto skúmaniu nemeckého NAP na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 bez toho, aby v napadnutom rozhodnutí pravidlo prevodu zamietla.

68 Podľa žalobkyne sú preto irelevantné tvrdenia žalovanej, podľa ktorých jednak napadnuté rozhodnutie nie je založené na článku 88 ES, jednak výrok uvedeného rozhodnutia nerieši otázky týkajúce sa štátnej pomoci, takže napadnuté rozhodnutie sa nevyjadriло výslovným a konečným spôsobom v zmysle článku 88 ods. 3 ES o prvkoch tvoriacich štátnu pomoc, ktoré by mohli byť obsiahnuté v pravidle prevodu nemeckého NAP. V tomto ohľade žalobkyňa pripomína ustálenú judikatúru, podľa ktorej sa právna kvalifikácia aktu Spoločenstva neodvodzuje ani od jeho označenia, ani od jeho formy, ale výlučne od jeho povahy, tak ako vyplýva z posúdenia na základe objektívnych kritérií (rozsudky Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a Súdu prvého stupňa z 24. marca 1994, Air France/Komisia, T-3/93, Zb. s. II-121, body 43 a 51).

69 Na účely určenia povahy napadnutého rozhodnutia je potrebné overiť, či toto rozhodnutie vyvoláva záväzné právne účinky, pokiaľ ide o prvky štátnej pomoci nemeckého NAP vrátane pravidla prevodu. Vo svetle nadradených pravidiel práva Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, Zb. s. 3283, bod 28) je pritom potrebné chápať napadnuté rozhodnutie ako rozhodnutie prijaté v oblasti štátnej pomoci v tom zmysle, že ním bolo povolené pravidlo prevodu bez začatia formálneho konania podľa článku 88 ods. 2 ES (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1990, Grécko/Komisia, C-259/87, Zb. s. I-2845, bod 1 abstraktu *in fine*). Vzhľadom na skutočnosti uvádzané v bode 66 vyššie a bez ohľadu na formuláciu odôvodnenia č. 9 napadnutého rozhodnutia si objektívne

posúdenie vyžaduje dospieť k záveru, že uvedené rozhodnutie právne záväzným spôsobom a s konečnou platnosťou skonštatovalo zlučiteľnosť pravidla prevodu s kritériom č. 5 prílohy III smernice 2003/87, a teda aj s článkom 87 ES. Toto riešenie je okrem toho v súlade so zmyslom a účelom konania o preskúmaní podľa článku 9 smernice 2003/87, teda konania, ktoré je určené na zaručenie zlučiteľnosti vnútroštátnych alokačných pravidiel s právom Spoločenstva. Pritom uskutočnenie tohto cieľa by bolo vážne ohrozené, ak by sa Komisia mohla v rámci uvedeného konania o preskúmaní uspokojiť len s tým, že by vykonala len stručné a prechodné overenie z hľadiska práva štátnej pomoci, aby nakoniec v tomto ohľade nevydala záväzné rozhodnutie.

70 Žalobkyňa tvrdí, že záväzný právny účinok napadnutého rozhodnutia z hľadiska práva štátnej pomoci vyplýva tiež zo skutočnosti, že Spolková republika Nemecko medzičasom prebrala pravidlo prevodu stanovené v nemeckom NAP prijatím článku 10 alokačného zákona. Ak by totiž napadnuté rozhodnutie nezrušilo zákaz vykonania uvedený v článku 88 ods. 3 treťom pododseku ES (rozsudok *Air France/Komisia*, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 47), tak toto prebratie, ako aj takto zavedený systém pomoci, by boli v rozpore s týmto ustanovením (rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1991, *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a i.*, C-354/90, Zb. s. I-5505, bod 12). Žalovaná a Spolková republika Nemecko sa preto zjavne domnievali, že tento zákaz vykonania sa nevzťahuje na systém pomoci, ako ho stanovuje pravidlo prevodu a článok 10 alokačného zákona. To by *a contrario* potvrdzovalo, že napadnuté rozhodnutie musí vyvolávať záväzné právne účinky, pokiaľ ide o predmetné prvky štátnej pomoci.

71 Z tohto dôvodu nemôžu uspieť tvrdenia žalovanej založené na neexistencii formálneho oznámenia pravidla prevodu podľa práva štátnej pomoci. Tieto tvrdenia sú rozporuplné jednak vzhľadom na skutočnosť, že Komisia v liste zo 17. marca 2004 upustila od takéhoto formálneho oznámenia a vyhlásila svoj zámer preskúmať NAP s ohľadom na právo štátnej pomoci. Okrem toho, ak by bol naopak správny prístup, ktorý zastáva žalovaná, a síce, že nie je opodstatnené, aby sa Komisia definitívne vyjadrila k NAP z hľadiska práva štátnej pomoci, tak by upustenie od oznámenia na základe práva štátnej pomoci bolo zjavne protiprávne. Komisia sa totiž nemôže

odchýliť od pravidla, ktoré stanovuje oznamovaciu povinnosť, ako je zakotvená v článku 88 ods. 3 ES, ktorá jej má zaistiť príležitosť vykonať v primeranom čase a v záujme Spoločenstva prieskum každého nového návrhu pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 9. októbra 1984, Heineken Brouwerijen, 91/83 a 127/83, Zb. s. 3435, bod 14). V prejednávanej veci si Spolková republika Nemecko splnila povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia tým, že pred nemeckým NAP uviedla prehľad požiadaviek Spoločenstva so všetkými kritériami prílohy III smernice 2003/87, vrátane odkazu na články 87 ES a 88 ES. V dôsledku toho je najmä s ohľadom na list Komisie zo 17. marca 2004 zrejmé, že predložením NAP Komisii nechcela Spolková republika Nemecko dosiahnuť len obyčajné prechodné posúdenie, ale istotu o posúdení nemeckého NAP z hľadiska práva štátnej pomoci. To bolo potvrdené verejnými vyhláseniami urobenými po prijatí napadnutého rozhodnutia spolkovým ministrom pre životné prostredie.

72 Pokiaľ ide o list GR „Hospodárska súťaž“ z 29. júla 2004, žalobkyňa sa domnieva, že žalovaná správne uvádza, že nejde o rozhodnutie prijaté na základe práva štátnej pomoci, ktoré môže byť predmetom žaloby podanej adresátom uvedeného listu podľa článku 230 ES (rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 45). Navyše, text uvedeného listu, ktorý sa odvoláva na napadnuté rozhodnutie, jasne dáva najavo, že nemá vyvolávať samostatné záväzné právne účinky, ale že má len vysvetliť posúdenia, ktoré sú základom napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa okrem toho spochybňuje tvrdenie vedľajšieho účastníka konania, podľa ktorého žalobkyňa mohla proti žalovanej podať žalobu na nečinnosť, aby dosiahla rozhodnutie na základe článku 88 ES. Podľa žalobkyne v prejednávanej veci predstavuje žaloba o neplatnosť podaná v súlade s článkom 230 ES vzhľadom na existenciu rozhodnutia prijatého v rámci práva štátnej pomoci jediný možný opravný prostriedok.

73 Žalobkyňa v podstate dodáva, že Komisia bola povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania na základe článku 88 ods. 2 ES vzhľadom na to, že pravidlo prevodu vykazuje znaky pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Pridelovanie emisných kvót na základe tohto pravidla totiž predstavuje výhodu poskytnutú

z prostriedkov štátu niektorým podnikom alebo odvetviám činnosti v podmienkach, ktoré nezodpovedajú bežným podmienkam trhu (rozsudky Súdneho dvora z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, bod 60, a z 29. apríla 1999, Španielsko/Komisía, C-342/96, Zb. s. I-2459, bod 41). Opačné tvrdenia vedľajšieho účastníka konania sú v tomto ohľade nesprávne a navyše nezlučiteľné so zásadným stanoviskom žalovanej, že pravidlá pridelovania môžu predstavovať opatrenia pomoci.

b) O priamej dotknutosti žalobkyne

74 Pokiaľ ide o otázku priamej dotknutosti žalobkyne v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES z hľadiska práva štátnej pomoci, žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie zavádza v pridelovaní emisných kvót podnikom, ktoré podliehajú systému obchodovania s kvótami, automatický proces (rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia, 11/82, Zb. s. 207, bod 9; uznesenie Súdu prvého stupňa z 10. septembra 2002, Japan Tobacco a JT International/Parlament a Rada, T-223/01, Zb. s. II-3259, bod 46). V súlade s príslušnými ustanoveniami smernice 2003/87 po schválení nemeckého NAP napadnutým rozhodnutím je Spolková republika Nemecko povinná pristúpiť k pridelovaniu kvót na základe uvedeného NAP. Každá odchýlka od NAP vyžaduje jeho zmenu a doplnenie a v dôsledku toho aj nové skúmanie zo strany Komisie. Okrem toho NAP a alokačný zákon nepriznávajú nemeckým orgánom žiadnu voľnú úvahu pri pridelovaní emisných kvót, ale stanovujú, že tieto kvóty majú byť pridelované prevádzkovateľom zariadení v presne stanovenom množstve.

75 Žalobkyňa odporuje tvrdeniu vedľajšieho účastníka konania, podľa ktorého uplatňovanie pravidla prevodu závisí od mnohých predchádzajúcich diskrečných rozhodnutí a od všeobecného prostredia, ktoré zatiaľ nemožno predvídať. Toto tvrdenie je nesprávne, keďže sa zjavne zameriava na rozhodovací proces podnikov potenciálne dotknutých pravidlom prevodu. Ak by bolo pripustené toto tvrdenie,

žaloba o neplatnosť proti určitému systému pomoci by v rozpore s judikatúrou (rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2002, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisia, T-114/00, Zb. s. II-5121, body 72 až 74; návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k rozsudku Súdneho dvora z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb. s. I-10737, I-10741, bod 62) nebola prakticky nikdy možná vzhľadom na to, že v okamihu prijatia systému by nemohli byť vylúčené prietahy v prijímaní rozhodnutia zo strany podnikov, ktoré by sa potenciálne stali príjemcami. V tomto ohľade žalobkyňa pripomína, že podľa judikatúry je kritérium priamej dotknutosti splnené, ak je vôľa adresáta napadnutého aktu vyvolať dôsledky zodpovedajúce tomuto aktu nepochybná (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. novembra 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisia, T-9/98, Zb. s. II-3367, bod 48). Pritom vôľa Spolkovej republiky Nemecko uviesť do praxe systém obchodovania s kvótami v súlade s ustanoveniami nemeckého NAP a alokačného zákona nevyvoláva žiadne pochybnosti. Okrem toho samotná Spolková republika Nemecko pripustila, že pravidlo prevodu počas prvého alokačného obdobia môže byť vykonané bez voľnej úvahy pri pridelovaní emisných kvót na základe alokačného zákona. Rozhodovací proces podnikov príjemcov preto nie je rozhodujúci a žalobkyňa je napadnutým rozhodnutím priamo dotknutá.

c) O osobnej dotknutosti žalobkyne

- 76 Žalobkyňa sa navyše domnieva, že je osobne dotknutá napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES s ohľadom na judikatúru o štátnej pomoci. Podľa tejto judikatúry je to tak jednak, ak rovnako ako v prejednávanej veci napadnuté rozhodnutie vyhlási pomoc za zlučiteľnú so spoločným trhom bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania, a jednak, ak musí byť žalobca kvalifikovaný ako príslušná strana v zmysle článku 88 ods. 2 ES (rozsudky Súdneho dvora z 19. mája 1993, Cook/Komisia, C-198/91, Zb. s. I-2487, bod 37, a z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 18). Tieto zásady sa uplatňujú najmä na konkurenčné podniky v rozsahu, v akom je ich konkurenčná pozícia zasiahnutá predmetnou pomocou, a to aj v prípade povolenia takého systému pomoci, ako je systém tvorený pravidlom prevodu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. septembra 1998, Waterleiding Maatschappij/Komisia, T-188/95, Zb. s. II-3713, body 60 a 62;

z 27. septembra 2000, BP Chemicals/Komisía, T-184/97, Zb. s. II-3145, body 29 a 40; z 21. marca 2001, Hamburger Hafen- und Lagerhaus a i./Komisía, T-69/96, Zb. s. II-1037, bod 41, a Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisía, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 71). Žalobkyňa dodáva, že základný cieľ, ktorý sledujú už citované rozsudky Cook/Komisía a Matra/Komisía, a to zachovanie potrebného účinku procesných záruk priznaných príslušným stranám podľa článku 88 ods. 2 ES, platí tak v prípade systému pomoci, ako aj v prípade individuálnej pomoci. Ak je raz systém pomoci schválený, v zásade neexistuje iné konanie pred Komisiou, v rámci ktorého môžu byť uvedené procesné záruky zachované. V dôsledku toho sa na prejednávajúcu vec vzťahujú zásady upravené v už citovaných rozsudkoch.

77 Podľa žalobkyne, aj keď sa pravidlo prevodu teoreticky uplatňuje aj na koksárne, papierne a prevádzkovateľov iných typov zariadení, bolo zavedené na účely celkom špecifického uplatňovania v odvetví výroby elektrickej energie, a teda na čo najrýchlejšie nahrádzanie neefektívnych a silne znečisťujúcich elektrární spalujúcich hnedé uhlie novými ekologickejšími elektrárnami, zvlášť v prípade RWE. Komisía totiž v tejto konkrétnej veci uznala význam pravidla prevodu v liste GR „Hospodárska súťaž“ z 29. júla 2004. V tejto súvislosti žalobkyňa odporuje tvrdeniu, podľa ktorého nie je isté, či traja jej veľkí konkurenti využijú pravidlo prevodu vzhľadom na to, že konkrétna možnosť takéhoto vývoja existuje už v priebehu prvého alokačného obdobia.

78 Žalobkyňa zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie ju zasahuje aj v jej konkurenčnej pozícii voči tým, na ktorých sa vzťahuje pravidlo prevodu, najmä voči RWE, v tom, že vedie k výrazne „nadmernej alokácii“ kvót v prospech týchto podnikov, zatiaľ čo ona má z dôvodu odlišného zloženia svojho súboru elektrární nárok len na pridelenie nižšieho počtu kvót. Takýmto spôsobom môže RWE predať svoje prebytočné kvóty na trhu, a tak znížiť svoje výrobné náklady a zvýšiť svoj podiel na trhu v neprospech žalobkyne. Táto dotknutosť konkurenčnej pozície žalobkyne stačí na vyvodenie záveru o jej aktívnej legitímácii vzhľadom na označenie pravidla prevodu za systém pomoci (rozsudok Waterleiding Maatschappij/Komisía, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 62). Je totiž veľmi málo pravdepodobné, že by pravidlo prevodu vytváralo podobné obmedzenia mimo odvetvia elektrickej energie. Navyše v prejednávanej veci bolo už od okamihu, keď bol povolený systém pomoci, možné

oboznamiť sa s dostatočnou istotou so spôsobom, akým sa uvedený systém premietne do konkurenčných vzťahov medzi žalobkyňou a subjektmi, ktoré majú z predmetného systému prospech. V protiklade so stanoviskom vedľajšieho účastníka konania tento prístup nevedie k uznaniu *actio popularis* s prihliadnutím na požiadavku konkurenčného vzťahu medzi žalobcami a príjemcom pomoci na relevantnom trhu (rozsudky Waterleiding Maatschappij/Komisia, už citovaný v bode 73 vyššie, body 62 a 80 až 81, a Hamburger Hafen- und Lagerhaus a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, body 41 a 42). Pritom v prejednávanej veci existuje intenzívny konkurenčný vzťah medzi žalobkyňou na jednej strane a RWE a dvoma ďalšími dotknutými podnikmi elektrickej energie na strane druhej (rozsudok Súdneho dvora z 28. januára 1986, Cofaz a i./Komisia, 169/84, Zb. s. 391, bod 25).

79 Žalobkyňa sa navyše domnieva, že sa v každom prípade odlišuje od okruhu ďalších podnikov, ktoré sa zúčastňujú obchodovania s kvótami a spadajú do pôsobnosti pravidla prevodu. To vyplýva najmä z konkrétnych účinkov uplatňovania uvedeného pravidla na konkurenčnú situáciu RWE v praxi a už počas prvého alokačného obdobia. V správe Spolkovej republiky Nemecko o alokácii kvót počas tohto obdobia sa totiž uvádza, že nielenže bolo 79 % kvót pridelených zariadeniam na výrobu elektrickej energie, ale že príjemcom najvýznamnejšej individuálnej alokácie bola elektrárňou spaľujúca hnedé uhlie v Severnom Porýní-Vestfálsku, pričom žalobkyňa predpokladá, že ide o elektrárňu RWE v Niederaußeme. Žalobkyňa dodáva, že žiadny iný podnik nie je porovnateľným spôsobom dotknutý pravidlom prevodu.

80 Žalobkyňa nakoniec pripomína, že Komisia mala začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES s prihliadnutím na skutočnosť, že v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia existovali vážne pochybnosti o zlučiteľnosti pravidla prevodu so spoločným trhom. V rámci tohto konania by žalobkyňa bola vypočítaná ako príslušná strana v zmysle článku 88 ods. 2 ES (rozsudky Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 16; Cook/

Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 29, a Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 41).

3. O aktívnej legitímácii žalobkyne s ohľadom na smernicu 2003/87

a) Úvodné pripomienky

- 81 Žalobkyňa sa domnieva, že má tiež aktívnu legitímáciu v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES s ohľadom na príslušné ustanovenia smernice 2003/87, zvlášť na článok 9 ods. 3 v spojení s kritériom č. 5 prílohy III uvedenej smernice.

b) O priamej dotknutosti žalobkyne

- 82 Pokiaľ ide o otázku priamej dotknutosti žalobkyne, táto najskôr odporuje tvrdeniu žalovanej, podľa ktorého prijatím napadnutého rozhodnutia Komisia nemecký NAP, najmä pokiaľ ide o pravidlo prevodu, neschválila. Vo svojich vlastných oznámeniach totiž Komisia potvrdila, že v celom rozsahu alebo čiastočne schválila niektoré NAP a rozhodnutia prijaté na tomto základe boli na vnútroštátnej úrovni ponímané rovnakým spôsobom. Tento výklad potvrdzuje aj znenie článku 3 ods. 3 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého „akékoľvek zmeny a doplnenia NAP... podliehajú povoleniu na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87“.

83 Okrem toho žalobkyňa popiera význam porovnania s konaním o nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES, ktoré urobila žalovaná a vedľajší účastník konania. Na rozdiel od tohto posledného menovaného konania má konanie o oznámení a prieskume podľa článku 9 smernice 2003/87 vlastný účel, ktorým je odhaliť prípadné porušenia práva Spoločenstva NAP. To neplatí v prípade konania proti už existujúcim vnútroštátnym opatreniam, ktoré neboli vopred oznámené Komisii. Okrem toho rozhodnutie nezačať konanie o nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES nebráni členskému štátu zrušiť alebo zmeniť predmetné opatrenie. V prejednávanej veci sú naopak členské štáty povinné podľa článkov 9 a 11 ods. 1 a 4 smernice 2003/87 prideliť emisné kvóty v súlade s (Komisiou nenamietanými) pravidlami NAP. Skutočnosť, že ak sa chce členský štát odchýliť od pravidiel NAP, v zásade musí opätovne predložiť NAP Komisii, dokazuje, že uvedený členský štát je nespochybnenými aspektmi NAP viazaný. V dôsledku toho rozhodnutie nepodať námietky na základe článku 9 smernice 2003/87 sa musí považovať za povolenie oznámeného NAP, a to tým skôr, ak rovnako ako v odôvodneniach č. 9 a 10 napadnutého rozhodnutia Komisia výslovne skúma určitý aspekt NAP, ktorý nenamietala. Nakoniec článok 9 ods. 3 smernice 2003/87 má omnoho užší rozsah pôsobnosti ako článok 226 ES v tom zmysle, že sa týka výlučne zaručenia súladu systémov obchodovania s kvótami s právom Spoločenstva. Súčasne má článok 9 ods. 3 v spojení s kritériami vymedzenými v prílohe III uvedenej smernice zaistiť rovnosť zaobchádzania s účastníkmi systému obchodovania s kvótami a zabrániť narušeniam hospodárskej súťaže. Preto sa toto ustanovenie nezameriava len na vzťahy medzi Komisiou a členským štátom, ale aj na ochranu jednotlivca.

84 Prípadná diskrečná právomoc zverená Komisii článkom 9 ods. 3 smernice 2003/87 nemôže spochybniť skutočnosť, že rozhodnutie prijaté na základe tohto ustanovenia je povolením. V rámci kontroly štátnej pomoci Komisia tiež disponuje diskrečnou právomocou a o tom, že kladné rozhodnutie Komisie je povolením štátnych opatrení, nikdy neboli žiadne pochybnosti (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát La Pergola k rozsudku Súdneho dvora z 20. februára 1997, Bundesverband der Bilanzbuchhalter/Komisia, C-107/95 P, Zb. s. I-947, I-949, bod 10).

85 Ďalej žalobkyňa spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého sa po uplynutí trojmesačnej lehoty podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 v prípade neexistencie námietok považuje NAP za nepovolený, teda zakázaný. Naopak, podobne ako pri pravidle stanovenom napríklad v článku 4 ods. 6 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) a v článku 10 ods. 6 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s.40) má uplynutie tejto lehoty za následok, že NAP sa považuje za povolený.

86 Podľa žalobkyne príslušné ustanovenia smernice 2003/87 zavádzajú automatický proces pri uplatňovaní pravidiel nemeckého NAP, ktoré neboli predmetom námietok v napadnutom rozhodnutí. V okamihu schválenia nemeckého NAP bolo totiž *de facto* stanovené, že pravidlo prevodu a pravidlo osobitného pridelovania pre odstávky jadrových elektrární budú úplne prevzaté v alokačnom zákone bez toho, aby mali príslušné orgány priestor na voľnú úvahu pri individuálnom pridelovaní emisných kvót. Preto sú podmienky priamej dotknutosti, tak ako ich stanovuje judikatúra, splnené (rozsudok Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum/Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 73). Tento záver nespochybňuje ani možnosť spätných úprav množstva kvót určených na pridelenie po zlepšení údajov, ani povinnosť po prijatí rozhodnutia v súlade s článkom 9 smernice 2003/87 náležite zohľadniť „pripomienky verejnosti“ v súlade s článkom 11 ods. 1 uvedenej smernice. Príslušné pravidlá nemeckého NAP sú totiž formulované tak presne, že odklon pri ich uplatňovaní po prípadnom zohľadnení pripomienok verejnosti by musel byť predmetom nového oznámenia Komisii.

c) O osobnej dotknutosti žalobkyne

87 Žalobkyňa sa domnieva, že je tiež osobne dotknutá v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES s ohľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie ju zasahuje z dôvodu

určitých vlastností, ktoré sú pre ňu osobité, a faktickej situácie, ktorá ju odlišuje vo vzťahu k akémukoľvek inému podnikateľovi dotknutému NAP tak, že je dotknutá spôsobom obdobným adresátovi. Vyhlásením zlučiteľnosti nemeckého NAP s kritériami prílohy III smernice 2003/87 Komisia umožnila nemeckému zákonodarcovi prijať alokačný zákon. Pritom tento zákon vedie k značnému zvýhodneniu energetických podnikov, najmä RWE, ktoré vyrábajú najmä elektrickú energiu v konvenčných elektrárňach, v neprospech takých ďalších energetických podnikov, akým je žalobkyňa, ktorá má rozsiahly súbor jadrových elektrární. Na jednej strane sa tieto posledné menované nemôžu dovolávať pravidla prevodu, pokiaľ ide o nahrádzanie ich jadrových elektrární stanovené v Gesetz zur geordneten Beendigung der Kernenergienutzung zur gewerblichen Erzeugung von Elektrizität, a na druhej strane im alokačný zákon neponúka dostatočnú a porovnateľnú kompenzáciu za toto nahradenie.

88 V tomto ohľade žalobkyňa pripomína judikatúru, podľa ktorej je všeobecne záväzný akt spôsobilý individuálne sa dotýkať podnikov, ak tieto podniky tvoria obmedzený okruh, ktorý je dostatočne odlišený vo vzťahu k okruhu podnikov, ktoré sú abstraktne označené týmto aktom a ktorý sa počas platnosti opatrenia nemôže rozšíriť (rozsudky Súdneho dvora z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia, C-152/88, Zb. s. I-2477, bod 11, a z 18. mája 1994, Codorníu/Rada, C-309/89, Zb. s. I-1853, body 18 a 21). V protiklade s tvrdením žalovanej sa táto judikatúra na prejednávajúcu vec vzťahuje. Ustanovenia systému obchodovania s kvótami sa totiž dotýkajú konkrétnych právnych situácií, vzhľadom na to, že zásadným spôsobom menia obsah a obmedzenia vlastníckeho práva prevádzkovateľov zariadení vypúšťajúcich skleníkové plyny, ktorí sú takýmto spôsobom pozbavení pozitívneho práva, ktoré im až doteraz umožňovalo vypúšťať CO₂.

89 Žalobkyňa spresňuje, že v protiklade s tvrdením žalovanej sa negatívne a nerovné účinky vyplývajúce z uplatňovania pravidla prevodu prejavujú len v rámci obmedzeného okruhu podnikov pôsobiacich v odvetví výroby elektrickej energie a že sa jej priamo dotýkajú, keďže je jedným z dvoch prevádzkovateľov jadrových elektrární, ktorých výroba bude zastavená počas prvého alokačného obdobia. Žalobkyňa totiž uvádza, že zo štyroch veľkých podnikov elektrickej energie v Nemecku RWE a Vattenfall vyrábajú približne 60 % elektrickej energie

v elektrárňach spaľujúcich čierne uhlie a len približne 16 % (RWE) a 9 % (Vattenfall) v jadrových elektrárňach. Naopak, pokiaľ ide o E.ON a žalobkyňu, jadrová energia predstavuje v súčasnosti približne 34 %, resp. 37 % ich inštalovaného výkonu. Kým Vattenfall má súbor relatívne moderných elektrární, RWE disponuje celkovým hrubým výkonom približne 7 100 MW, ktorý by mal byť podľa informácií žalobkyne aspoň sčasti nahradený pred rokom 2007 novými zariadeniami, ktoré môžu mať prospech z pravidla prevodu. Naopak E.ON a žalobkyňa sú jedinými podnikmi, ktoré sú po odstavení jadrových elektrární Obrigheim (žalobkyne) a Stade (E.ON) z dôvodu ukončenia výroby jadrovej energie v Nemecku povinné kompenzovať svoje jadrové kapacity konvenčnou výrobou elektrickej energie bez toho, aby mohli mať prospech z pravidla prevodu. Výhoda, ktorá z toho vyplýva počas prvého alokačného obdobia pre prevádzkovateľov konvenčných elektrární, najmä pre RWE, sa dotkne hospodárskej situácie žalobkyne zvlášť citeľným spôsobom (uznesenie Súdneho dvora z 25. apríla 2002, Galileo a Galileo International/Rada, C-96/01 P, Zb. s. I-4025, bod 53). Navyše jej osobná dotknutosť je tiež dôsledkom radu vecných okolností, ktoré ju odlišujú vo vzťahu k akémukoľvek inému podnikateľovi, a to najmä významný podiel, ktorý v jej kapacite výroby elektrickej energie predstavuje jadrová energia, jedinečné zloženie jej súboru elektrární v porovnaní so zložením súboru jej konkurentov, ako aj výslovná zmienka v odôvodnení návrhu alokačného zákona, ktorý odkazuje na pravidlo osobitného pridelovania, o odstavení jadrových elektrární Stade a Obrigheim. Žalobkyňa dodáva, že táto osobná dotknutosť pravidlom prevodu pretrvá aj po prvom alokačnom období, vzhľadom na to, že sa jednak od roku 2008 nebude môcť dovolávať osobitného pridelovania vo vzťahu k jadrovým elektrárňam, a okrem toho v zásade nebude mať potrebu nahrádzať konvenčné elektrárne, ktoré mohli mať prospech z pravidla prevodu (rozsudok Súdneho dvora zo 16. mája 1991, Extramet Industrie/Rada, C-358/89, Zb. s. I-2501, bod 17, a rozsudok Air France/Komisija, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 82).

90 Žalobkyňa tvrdí, že pravidlo osobitného pridelovania nemôže kompenzovať výhodu poskytnutú prevádzkovateľom konvenčných elektrární. Jednak toto ustanovenie tvorí súčasť súboru ustanovení skresľujúcich hospodársku súťaž v neprospech žalobkyne, jednak pridelenie kvót, ktoré z neho vyplýva v okamihu odstavenia jadrových elektrární, je nedostatočné a samo osebe nepredstavuje narušenie hospodárskej súťaže.

- 91 Vzhľadom na súhrn predchádzajúcich úvah žalobkyňa vyvodzuje záver, že je priamo a osobne dotknutá napadnutým rozhodnutím aj vzhľadom na smernicu 2003/87.

4. O záujme žalobkyne na konaní

- 92 Žalobkyňa odporuje tvrdeniu žalovanej, že nemá záujem na konaní. Zvlášť spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého po zrušení napadnutého rozhodnutia je nemecký NAP ako celok aplikovateľný v dôsledku uplynutia trojmesačnej lehoty podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87. Žalobkyňa sa naopak domnieva, že v takom prípade by sa účastníci konania nachádzali v situácii, ktorá existovala pred prijatím napadnutého rozhodnutia (rozsudok Súdneho dvora z 31. marca 1971, Komisia/Rada, 22/70, Zb. s. 263, body 59 a 60). Aj v oblasti pomoci je v prípade zrušenia schvalujúceho rozhodnutia podľa judikatúry a rozhodovacej praxe Komisie opodstatnené opätovne začať konanie (rozsudok Súdneho dvora z 12. novembra 1998, Španielsko/Komisia, C-415/96, Zb. s. I-6993, bod 31) bez ohľadu na uplynutie dvojmesačnej lehoty stanovenej na účely predbežného skúmania podľa článku 88 ods. 3 ES. Podľa žalobkyne sa tie isté zásady musia uplatňovať v prejednávanej veci s tým dôsledkom, že v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia musí Komisia začať nové konanie o preskúmaní na základe článku 9 smernice 2003/87.

II — Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 93 Súd prvého stupňa na úvod pripomína, že žalovaná a vedľajší účastník konania spochybňujú prípustnosť tejto žaloby z dôvodu, že žalobkyňa nie je priamo dotknutá napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES a že v každom prípade nemá záujem na konaní proti uvedenému rozhodnutiu.

- 94 Na úvod je opodstatnené preskúmať otázku, či má žalobkyňa záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu.

A — *O podmienkach záujmu na konaní*

- 95 Podľa názoru žalovanej žalobkyňa nemá záujem na navrhnutí zrušenia napadnutého rozhodnutia, pretože dôsledkom prípadného zrušenia by bolo len zrušenie zamietnutia troch aspektov nemeckého NAP zmienených v článku 1 uvedeného rozhodnutia Komisiou. Keďže trojmesačná lehota podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 uplynula, nemôže mať takéto zrušenie vplyv na vykonanie tohto NAP v celom rozsahu, vrátane napadnutého pravidla prevodu, a preto nemôže žalobkyňa priniesť výhodu. Žalobkyňa proti tomu v podstate namieta, že zrušenie napadnutého rozhodnutia by podobne ako v prípade rozhodnutia o povolení prijatého v oblasti štátnej pomoci malo za následok zrušenie povolenia vydaného Komisiou, pokiaľ ide o pravidlo prevodu, a Komisia by musela opätovne začať konanie o preskúmaní na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, a to tak, že by vrátila účastníkov konania do situácie, v ktorej sa nachádzali pred prijatím napadnutého rozhodnutia, bez ohľadu na uplynutie trojmesačnej lehoty a musela by nanovo rozhodnúť.
- 96 Pokiaľ ide o záujem na konaní, je vhodné pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má táto osoba záujem na zrušení napadnutého aktu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. septembra 2004, MCI/Komisia, T-310/00, Zb. s. II-3253, bod 44 a tam citovanú judikatúru). Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie napadnutého aktu je spôsobilé vyvolať právne následky (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93 a T-483/93, Zb. s. II-2305, body 59 a 60 a tam citovanú judikatúru) a že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi, ktorý ju podal (rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 21).

- 97 Preto je v prejednávanej veci potrebné overiť, či je prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia spôsobilé priniesť žalobkyni výhodu. Tak by to bolo najmä v prípade, keby malo toto zrušenie za následok jednak to, že na pravidlá nemeckého NAP, vrátane pravidla prevodu, by sa už nevzťahovalo prípadné povolenie, prinajmenšom implicitne vydané napadnutým rozhodnutím na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, a jednak to, že Komisia by bola povinná na základe tohto ustanovenia rozhodnúť *de novo* o zlučiteľnosti NAP s príslušnými ustanoveniami práva Spoločenstva.
- 98 Takže odpoveď na otázku existencie záujmu na konaní závisí od právnej povahy konania o preskúmaní a od rozhodovacej právomoci Komisie na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, a osobitne od otázky, či napadnuté rozhodnutie obsahuje povolenie nemeckého NAP v celom rozsahu, vrátane pravidla prevodu.
- 99 Preto je potrebné posúdiť právnu povahu tohto konania a tejto rozhodovacej právomoci Komisie.

B — O právnej povahe konania o preskúmaní a o rozhodovacej právomoci Komisie na základe článku 9 smernice 2003/87

1. Úvodné poznámky

- 100 Je nepochybné, že z čisto formálneho hľadiska a bez ohľadu na jeho skutočný vecný rozsah je napadnuté rozhodnutie založené len na článku 9 ods. 3 smernice 2003/87

a nie na príslušných pravidlách v oblasti štátnej pomoci, teda na článkoch 87 ES a 88 ES, ako ani na nariadení č. 659/1999.

101 Pokiaľ ide o právnu povahu konania o preskúmaní podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, žalovaná, podporovaná vedľajším účastníkom konania, v podstate uvádza, že toto ustanovenie nepriznáva Komisii právomoc povoliť oznámený NAP, ale len právomoc zamietnuť tento NAP alebo niektoré jeho aspekty na základe kritérií vymenovaných v prílohe III uvedenej smernice. Žalobkyňa predovšetkým namieta jednak to, že v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia by muselo byť konanie o preskúmaní opätovne začaté, a jednak to, že uplynutie trojmesačnej lehoty v každom prípade zakladá právnu fikciu, podľa ktorej sa tento NAP považuje za povolený.

102 Na účely preskúmania dôvodnosti tvrdení predložených účastníkmi konania v tejto súvislosti sa Súd prvého stupňa domnieva, že je vhodné pristúpiť k doslovnému, systematickému, a teleologickému výkladu článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 (pozri v súvislosti s metodológiou rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2002, Lagardère a Canal+/Komisia, T-251/00, Zb. s. II-4825, bod 72 a nasl., a zo 6. októbra 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisnia, T-22/02 a T-23/02, Zb. s. II-4065, bod 41 a nasl.).

2. O prípadnom povolení obsiahnutom v napadnutom rozhodnutí

a) O doslovnom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87

103 Predovšetkým, pokiaľ ide o otázku, či napadnuté rozhodnutie obsahuje povolenie nemeckého NAP, je opodstatnené preskúmať znenie článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, ktorý, ako sa na tom zhodujú účastníci konania, tvorí formálny základ napadnutého rozhodnutia.

104 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa uvádza, že znenie článku 9 ods. 3 prvej vety, podľa ktorého Komisia „môže tento [NAP] alebo ktorýkoľvek z jeho aspektov zamietnuť“ naznačuje, že Komisia nedisponuje plnou povoľovacou právomocou, ako to tvrdí žalobkyňa. Aj keď je pravda, že toto ustanovenie umožňuje Komisii vykonávať predbežnú kontrolu NAP oznámeného členským štátom, nič to nemení na tom, že právomoc prieskumu a zamietnutia tohto NAP Komisiou je značne ohraničená, a to tak vecnými, ako aj časovými obmedzeniami. Na jednej strane je táto kontrola obmedzená na skúmanie zlučiteľnosti NAP s kritériami prílohy III a s ustanoveniami článku 10 smernice 2003/87 Komisiou a na druhej strane musí byť vykonaná v trojmesačnej lehote od oznámenia uvedeného NAP členským štátom.

105 Na rozdiel od názoru žalobkyne nemôže skutočnosť, že sa článok 9 ods. 3 druhá veta smernice 2003/87 zmieňuje o „navrhovaných zmenách a doplneniach“, ktoré musia byť „prijaté Komisiou“, spochybníť toto posúdenie. K týmto zmenám totiž dochádza v priebehu neskoršej fázy konania o preskúmaní, a to po podaní námietok Komisiou voči oznámenému NAP alebo niektorému z jeho aspektov a ich účelom je práve odstrániť námietky pôvodne vyjadrené Komisiou k ich zlučiteľnosti s kritériami uvedenými v prílohe III a s ustanoveniami článku 10 smernice 2003/87. Preto je prijatie uvedených zmien a doplnení Komisiou len dôsledkom jej pôvodných námietok v rámci jej obmedzenej kontrolnej a zamietacej právomoci, ktorú jej priznáva článok 9 ods. 3 smernice 2003/87, a nie vyjadrením všeobecnej povoľovacej právomoci. Skutočnosť, že toto ustanovenie stanovuje len možnosť prijať navrhované zmeny a doplnenia NAP, naopak skôr naznačuje, že Komisia nemá takúto všeobecnú povoľovaciu právomoc.

106 Okrem toho právomoc zamietnuť oznámený NAP alebo niektoré z jeho aspektov nezodpovedá absolútnej povinnosti Komisie konať. Komisia je určite na základe oznámenia NAP povinná starostlivo a nestranne preskúmať jeho zlučiteľnosť s kritériami prílohy III a s ustanoveniami článku 10 smernice 2003/87 (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14; rozsudky Súdu prvého stupňa

z 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Zb. s. II-3305, bod 171, a Alpharma/Rada, T-70/99, Zb. s. II-3495, bod 182). Slová „môže zamietnuť“ však znamenajú určitú diskrečnú právomoc voľnej úvahy Komisie porovnateľnú s diskrečnou právomocou voľnej úvahy, ktorou disponuje v rámci článku 226 ES, ktorú nie je povinná použiť za každých okolností (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Makedoniko Metro a Michaniki/Komisía, T-202/02, Zb. s. II-181, body 43 a 46 a tam citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že ak sa Komisia po oznámení NAP zo strany členského štátu zriekne využitia tejto právomoci počas trojmesačnej lehoty od oznámenia, môže členský štát v zásade vykonať uvedený NAP v súlade s podmienkami podľa článku 11 a nasl. smernice 2003/87 bez toho, aby to vyžadovalo schválenie Komisie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. novembra 2005, Spojené kráľovstvo/Komisía, T-178/05, Zb. s. II-4807, bod 55). Je potrebné doplniť, že to nemá nijaký vplyv na právomoc všeobecného dohľadu Komisie na základe článkov 211 ES a 226 ES, ktorá nepodlieha žiadnej prekluzívnej lehote.

¹⁰⁷ Zo znenia článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 takisto vyplýva, že konanie o preskúmaní NAP nemusí byť nutne ukončené formálnym rozhodnutím, najmä ak členský štát vykoná v priebehu tohto konania všetky zmeny a doplnenia navrhované Komisiou. Navyše článok 9 ods. 3 druhá veta smernice 2003/87 sa zmieňuje len o negatívnom zamietavom rozhodnutí, a nie o rozhodnutí o povolení alebo rozhodnutí o nepodaní námietok. Z toho vyplýva, že Komisia disponuje určitým priestorom pre voľnú úvahu pri prijatí takéhoto rozhodnutia, ktorú využije najmä vtedy, ak členský štát nezmení alebo odmietne zmeniť alebo doplniť svoj NAP pred uplynutím trojmesačnej lehoty napriek námietkam podaným Komisiou.

¹⁰⁸ Z tohto dôvodu je tvrdenie žalobkyne v rozpore so znením článku 9 ods. 3 smernice 2003/87.

b) O systematickom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87

- 109 Zo systematického hľadiska Súd prvého stupňa konštatuje neexistenciu relevantných prvkov v smernici 2003/87 umožňujúcich lepšie určiť právnu povahu konania o preskúmaní a rozhodovacej právomoci vykonávanej Komisiou na základe článku 9 ods. 3 uvedenej smernice. Je však potrebné porovnať toto konanie a túto právomoc s inými správnyimi systémami kontroly, ktoré tiež zahŕňajú rozhodovaciu právomoc Komisie, vrátane tých, ktoré uvádzajú účastníci konania, aby bolo možné charakterizovať právny základ a účel predmetného systému.
- 110 V tomto ohľade sa účastníci konania odvolávali najmä na konanie o kontrole štátnej pomoci stanovené článkom 88 ES a podrobne upravené nariadením č. 659/1999, ako aj na konanie o nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES.
- 111 V tejto súvislosti je vhodné spresniť, že tak konanie v oblasti štátnej pomoci — pokiaľ sa týka opatrení predbežne oznámených na základe článku 88 ods. 3 ES —, ako aj konanie o preskúmaní na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 na rozdiel od konania o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, predstavujú príklady predbežnej kontroly zlučiteľnosti vnútroštátnych opatrení s niektorými ustanovenia práva Spoločenstva. Obdobným spôsobom ako je členskému štátu zakázané podľa článku 88 ods. 3 tretej vety ES vykonať opatrenie oznámenej pomoci pred uplynutím určitej lehoty, nie je členský štát v zásade oprávnený vykonať svoj NAP pred uplynutím trojmesačnej lehoty stanovenej pre túto predbežnú kontrolu v článku 9 ods. 3 prvej vete smernice 2003/87 s výnimkou toho, ak by Komisia tomuto členskému štátu pred uplynutím tejto lehoty oznámila, že nemá v úmysle podať námietky. Tento prechodný zákaz vykonať NAP totiž súvisí s možnosťou Komisie až do konca tejto lehoty zamietnuť v celom rozsahu alebo čiastočne predmetný NAP z dôvodu jeho prípadnej nezlučiteľnosti najmä s kritériami prílohy III. Okrem toho vyplýva zo skutočnosti, že v súlade s druhou vetou tohto ustanovenia v prípade námietok Komisie voči NAP alebo niektorému z jeho aspektov môže členský štát prijať rozhodnutie o alokácii v zmysle článku 11 ods. 1 — ktorý vyžaduje, aby bol NAP „vypracovaný podľa článku 9“ —, len ak sú zmeny a doplnenia, ktoré navrhuje

na účely odstránenia týchto námietok, prijaté Komisiou. Naproti tomu, na rozdiel od článku 88 ods. 3 tretej vety ES, podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 nezávisí zánik tohto zákazu vykonať NAP od prijatia formálneho rozhodnutia Komisie. Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie výslovných námietok Komisie v stanovenej lehote samotné uplynutie trojmesačnej lehoty v zásade členský štát umožňuje vykonať NAP, tak ako bol oznámený (rozsudok Spojené kráľovstvo/Komisía, už citovaný v bode 106 vyššie, bod 55).

- 112 Súd prvého stupňa sa navyše domnieva, že samotná skutočnosť, že konanie o preskúmaní NAP má povahu predbežnej kontroly, neznamená, že toto konanie musí viesť k rozhodnutiu, ktoré zakladá práva, pokiaľ ide o zákonnosť a možnosť vykonať oznámené opatrenia. Kým totiž pravidlá v oblasti pomoci spočívajú na zásade všeobecného zákazu — spojeného s domnienkou protiprávnosti —, podľa ktorej sú opatrenia pomoci v zásade nezlučiteľné so spoločným trhom, článok 9 ods. 3 smernice 2003/87 nespočíva na takejto zásade a neslúži ako odchýlka od akéhokoľvek všeobecného zákazu. Cieľom tohto ustanovenia je naopak zaručiť správne fungovanie systému obchodovania s emisnými kvótami prostredníctvom pridelovania emisných kvót členskými štátmi na základe ich NAP, ktorého alokačné pravidlá podliehajú len kontrole obmedzenej najmä na dodržiavanie kritérií vymenovaných v prílohe III uvedenej smernice členskými štátom. V environmentálnom práve Spoločenstva takisto neexistuje žiadne ustanovenie primárneho alebo sekundárneho práva, ktoré by podobne ako všeobecný zákaz podľa článku 87 ES členský štátu čo i len z opatrnosti zakazovalo prijímanie niektorých opatrení v kontexte vykonania smernice 2003/87 a systému obchodovania s kvótami. Naopak v súlade s článkom 176 ES má členský štát možnosť udržiavať alebo zavádzať prísnejšie ochranné opatrenia v porovnaní s opatreniami, ktoré stanovuje právna úprava Spoločenstva, vo všeobecnosti však musia byť zlučiteľné so Zmluvou (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora zo 14. apríla 2005, Deponiezweckverband Eiterköpfe, C-6/03, Zb. s. I-2753, body 27 až 32).

- 113 Súd prvého stupňa sa domnieva, že rozdiely medzi konaním o skúmaní štátnej pomoci a konaním o preskúmaní NAP uvedené v bode 112 vyššie prezrádzajú zásadný rozdiel medzi týmito dvoma systémami predbežnej kontroly. Z tohto vyplýva, že aj právne účinky opatrení prijatých Komisiou v rámci týchto jednotlivých systémov musia byť tak vo vzťahu k členským štátom, ako aj vo vzťahu k zúčastneným podnikom jasne odlišené.
- 114 Takže formálne rozhodnutie o zlučiteľnosti v zmysle článku 88 ods. 3 tretej vety ES prijaté Komisiou v rámci konania o preskúmaní štátnej pomoci predstavuje rozhodnutie o povolení, ktoré výslovne uznáva zákonnosť oznámenej pomoci a bez ktorého je táto pomoc v zásade protiprávna a nemôže byť poskytnutá (pozri článok 4 ods. 2 a 3 a článok 7 ods. 2 a 3 nariadenia č. 659/1999). Naproti tomu, rozhodnutie o nezlučiteľnosti v tejto súvislosti len právne záväzným spôsobom potvrdzuje všeobecný zákaz podľa článku 87 ES, ako aj zákaz vykonania pomoci (pozri článok 7 ods. 5 nariadenia č. 659/1999). Nevyhnutnosť takéhoto povolenia, ktoré predstavuje odchýlku od všeobecnej zásady zákazu takej štátnej pomoci, akú stanovuje článok 87 ods. 1 ES, je nakoniec potvrdená právnou fikciou vyplývajúcou z článku 4 ods. 6 prvej vety nariadenia č. 659/1999, podľa ktorej sa pomoc „považuje za... schválenú“, ak Komisia neprijala rozhodnutie v stanovenej lehote (pozri tiež rozsudok Súdneho dvora z 11. decembra 1973, Lorenz, 120/73, Zb. s. 1471, bod 5).
- 115 Naopak predbežná kontrola podľa článku 9 ods. 3 smernice nevedie nevyhnutne k rozhodnutiu o povolení, vzhľadom na to, že Komisia môže zasiahnuť len v rozsahu, v akom považuje za nevyhnutné vzniesť námietky k niektorým aspektom oznámeného NAP a prijať rozhodnutie o zamietnutí v prípade, že členský štát odmietne zmeniť a doplniť svoj NAP (pozri bod 106 vyššie). Tieto námietky a rozhodnutie o zamietnutí musia byť navyše sformulované do troch mesiacov od oznámenia NAP. V opačnom prípade sa totiž oznámený NAP stáva konečným a vzťahuje sa naň domnienka zákonnosti, ktorá umožňuje členskému štátu jeho vykonávanie počas predmetného alokačného obdobia. Práve preto táto osobitná kontrola spočíva na domnienke zákonnosti štátneho opatrenia, ktoré podlieha len prechodnému zakazu vykonania. Z toho vyplýva, že každé rozhodnutie Komisie o zamietnutí NAP alebo niektorých jeho aspektov, a to aj v prípade, že obsahuje

výslovné prijatie iných aspektov NAP Komisiou, alebo dôvody, pre ktoré Komisia nemá v úmysle vzniknúť námietky, a v prípade, že po ňom nasleduje prijatie zmien a doplnení tohto NAP, nemožno považovať za povolenie v zmysle aktu zakladajúceho práva, pretože opatrenia oznámené v tomto kontexte svojou povahou nevyžadujú takéto povolenie.

c) O teleologickom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87

116 Úvahy vyjadrené v bodoch 103 až 115 vyššie sú potvrdené teleologickým výkladom článku 9 ods. 3 smernice 2003/87.

117 Z teleologického hľadiska je cieľom konania začatého na základe tohto ustanovenia okrem možnosti predbežnej kontroly Komisiou zaistiť členským štátom právnu istotu a najmä im umožniť, aby boli rýchlo a v krátkom čase informované o spôsobe, akým môžu pridelovať emisné kvóty a spravovať systém obchodovania s kvótami na základe svojho NAP počas predmetného alokačného obdobia. S ohľadom na obmedzené trvanie tohto obdobia, ktoré je tri až päť rokov (článok 11 smernice 2003/87), má totiž Komisia, ako aj členské štáty legitímny záujem na tom, aby bol každý spor o obsahu NAP rýchlo urovnaný a aby tento NAP nebol po dobu svojej platnosti vystavený riziku spochybnenia zo strany Komisie.

118 Navyše na rozdiel od uplatňovania pravidiel štátnej pomoci, ktorých cieľom je dopredu zabrániť vzniku situácie, ktorá by bola v rozpore s ustanoveniami Zmluvy a s cieľmi vnútorného trhu, by vykonanie cieľov smernice 2003/87, najmä vytvorenie

systému obchodovania s kvótami, ktorý má podporovať znižovanie emisií skleníkových plynov finančne a ekonomicky výhodným spôsobom (článok 1 uvedenej smernice), bolo ohrozené stanovením zákazu vykonať NAP, dokým Komisia neprijala rozhodnutie o povolení.

- 119 Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie obsahuje implicitné povolenie nemeckého NAP, vrátane spochybneného pravidla prevodu, nemôže byť prijaté.

3. O účinkoch uplynutia trojmesačnej lehoty uvedenej v článku 9 ods. 3 prvej vete smernice 2003/87

- 120 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne vyvodené z toho, že oznámený NAP sa považuje za schválený po uplynutí trojmesačnej lehoty uvedenej v článku 9 ods. 3 prvej vete smernice 2003/87, z úvah vyjadrených v bodoch 103 až 119 vyššie vyplýva, že ak neexistuje všeobecná povoľovacia právomoc Komisie *stricto sensu* vo vzťahu k oznámenému NAP, tým väčšmi nemôže nepodanie námietok Komisiou do uplynutia tejto lehoty zakladať žiadnu právnu domnienku alebo fikciu povolenia NAP. V tomto ohľade Súd prvého stupňa pripomína, že Komisia disponuje len zúženou právomocou kontroly a zamietnutia, ktorá sa obmedzuje len na kritériá vymenované v prílohe III a v ustanoveniach článku 10 uvedenej smernice. Jediným dôsledkom uplynutia tejto lehoty je teda len to, že NAP — na ktorý sa s výhradou námietok Komisie vzťahuje domnienka zákonnosti — sa stane konečným a môže byť členským štátom vykonaný bez toho, aby si to vyžadovalo akékoľvek všeobecné povolenie Komisie.

- 121 Toto posúdenie potvrdzuje aj skutočnosť, že článok 9 ods. 3 smernice 2003/87 nestanovuje výslovné pravidlo, ktoré by zakladalo takú právnu domnienku alebo

fikciu, akej sa dovoľáva žalobkyňa. Zákonodarca Spoločenstva môže určite stanoviť takéto pravidlá, ak sa domnieva, že je to v záujme právnej istoty účastníkov konania nevyhnutné. Ako to totiž uvádza žalobkyňa, zákonodarca Spoločenstva využil túto právomoc v článku 4 ods. 6 nariadenia č. 659/1999 v záujme členského štátu, aby tento mohol vykonať opatrenie pomoci po uplynutí dvojmesačnej lehoty od jeho oznámenia a nemusel pritom čeliť riziku prípadného neskoršieho zásahu zo strany Komisie. Obdobne článok 10 ods. 6 nariadenia č. 139/2004 stanovuje v záujme podnikov oznamujúcich návrh koncentrácie, že koncentrácia sa považuje za zlučiteľnú so spoločným trhom, ak sa Komisia nevyjadrila v rámci lehoty stanovenej uvedeným nariadením. Pritom je potrebné skonštatovať, že odôvodnenie týchto pravidiel spočíva práve v skutočnosti, že predmetné systémy kontroly, na rozdiel od systému stanoveného článkom 9 ods. 3 smernice 2003/87, vyžadujú výslovné povolenie správnych orgánov, ktoré zakladá práva, aby mohol byť návrh oznámených opatrení vykonaný. Okrem toho tieto pravidlá predstavujú výnimky, a musia teda byť výslovne stanovené predmetnou právnou úpravou, pretože prinášajú zmeny a doplnenia právneho poriadku udelením povolenia nezávisle od akéhokoľvek zásahu zo strany Komisie.

122 Neexistencia námietok Komisie pred uplynutím trojmesačnej lehoty podľa článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 preto neznamená, že by na základe akejsi právnej fikcie bol oznámený NAP povolený. Je potrebné dodať, že tvrdenie žalobkyne by mohlo ohroziť právomoc kontroly, ktorú má Komisia v súlade s článkom 226 ES a ktorú musí s ohľadom na obmedzenú kontrolu vykonávanú na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 mať možnosť využiť v prípade iných porušení práva Spoločenstva, ako sú porušenia kritérií prílohy III alebo ustanovení článku 10 uvedenej smernice.

4. O právnych účinkoch prípadného zrušenia napadnutého rozhodnutia

123 Súd prvého stupňa sa domnieva, že vo svetle predchádzajúcich úvah nemôže prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia priniesť žalobkyni žiadnu výhodu, ktorá by mohla odôvodňovať jej záujem na konaní v zmysle judikatúry uvedenej v bode 96 vyššie.

124 V prvom rade, bez ohľadu na to, či by toto zrušenie malo viesť k prijatiu rozhodnutia Komisie *de novo* o nemeckom NAP na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, nemôže byť toto zrušenie založené na aspekte, ktorý je vzdialený predmetu a právnomu rozsahu napadnutého rozhodnutia, tak ako boli osobitne určené jeho výrokom. Pritom napadnuté rozhodnutie svojím článkom 1 zamietlo len niektoré spätné úpravy nemeckého NAP, a nie pravidlo prevodu napadnuté žalobkyňou v rámci prvého žalobného návrhu. Okrem toho z úvah vyjadrených v bodoch 103 až 119 vyššie vyplýva, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani žiadne výslovné, ani implicitné povolenie nemeckého NAP v celom rozsahu, vrátane napadnutého pravidla prevodu. Preto na rozdiel od zrušenia rozhodnutia o zlučiteľnosti prijatého v oblasti štátnej pomoci a od cieľa, ktorý žalobkyňa sleduje, nemôže mať prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia za následok zrušenie tohto povolenia.

125 V dôsledku toho, ako uvádza žalovaná, zrušenie výroku napadnutého rozhodnutia nemôže byť adekvátnou odpoveďou na hlavný predmet žaloby žalobkyne. Z toho tiež vyplýva, že výrok napadnutého rozhodnutia ako taký nespôsobuje žalobkyni ujmu, a jeho zrušenie jej teda nemôže priniesť výhodu. V tomto ohľade teda žalobkyňa neodôvodňuje záujem na konaní a žaloba musí byť vyhlásená za neprípustnú.

126 Po druhé, ani v rozsahu, v akom sa návrh žalobkyne na zrušenie vzťahuje na odôvodnenia č. 9 a 10 napadnutého rozhodnutia, nie je tento návrh prípustný. Je

pravda, že tieto úvahy sa v podstate odvolávajú na posúdenie Komisie založené na článku 88 ods. 3 ES, ako aj na pravidle prevodu, o ktorom sa Komisia domnieva, že nevyvoláva námietky. Navyše, pokiaľ ide o zákonnosť pravidla prevodu, už citované oznámenie KOM(2004) 500 v konečnom znení preberá a dopĺňa dôvody napadnutého rozhodnutia, prijatého v tejto súvislosti v tento istý deň, a je doplňujúcim odôvodnením, na ktoré je súd Spoločenstva v zásade takisto povinný prihliadať v rámci preskúmania zákonnosti (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2003, Verband der freien Rohrwerke a i./Komisia, T-374/00, Zb. s. II-2275, body 122 až 124).

127 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že len výrok rozhodnutia môže vyvolať právne účinky, a teda spôsobiť ujmu, bez ohľadu na dôvody, na ktorých toto rozhodnutie spočíva. Naopak, posúdenia formulované v odôvodnení rozhodnutia nemôžu byť ako také predmetom žaloby o neplatnosť a môžu podliehať preskúmaniu zákonnosti súdom Spoločenstva len v rozsahu, v akom ako odôvodnenie aktu spôsobujúceho ujmu predstavujú nevyhnutný podklad pre výrok tohto aktu (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 28. januára 2004, Holandsko/Komisia, C-164/02, Zb. s. I-1177, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 186), alebo len vtedy, ak sú spôsobilé prinajmenšom zmeniť podstatu toho, čo bolo rozhodnuté vo výroku predmetného aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok Lagardère a Canal+/Komisia, už citovaný v bode 102 vyššie, body 67 a 68). V tejto súvislosti je okrem toho potrebné pripomenúť, že v zásade je výroková časť právneho aktu neoddeliteľná od jeho odôvodnenia, takže v prípade potreby je nutné výrok vykladať s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli k jeho prijatiu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Cableuropa a i./Komisia, T-346/02 a T-347/02, Zb. s. II-4251, bod 211 a tam citovanú judikatúru).

128 Vo svetle tejto judikatúry je potvrdený záver, že napadnuté rozhodnutie jednak nespôsobuje žalobkyni ujmu a jednak jej jeho zrušenie neprináša výhodu s ohľadom na skutočný predmet jej žaloby, ktorým je návrh na zrušenie údajného povolenia pravidla prevodu udeleného napadnutým rozhodnutím. Predmetné dôvody, najmä tie, ktoré sa týkajú pravidla prevodu uvedeného v odôvodnení č. 10 napadnutého

rozhodnutia, totiž nemajú žiadny vzťah ani odozvu vo výroku uvedeného rozhodnutia, a navyše nie sú spôsobilé — z dôvodov vysvetlených v bodoch 103 až 122 vyššie — zmeniť podstatu uvedeného výroku. Takýto vzťah je totiž právne nemožné vytvoriť, pretože ide o rozhodnutie o zamietnutí prijaté na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, ktoré svojou povahou môže do svojho výroku zahrnúť len také aspekty NAP, ktoré Komisia spochybňuje a zamietá, nie však aspekty, ku ktorým nemá v úmysle vzniesť námietky.

129 Aj keď sa Komisia v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyjadruje *obiter dictum* o takých aspektoch NAP, ktoré z jej strany nevyvolávajú námietky, tieto dôvody nemôžu mať záväzné právne účinky alebo predstavovať nevyhnutný podklad pre výrok uvedeného rozhodnutia vzhľadom na to, že článok 9 ods. 3 smernice 2003/87 nepriznáva Komisii právomoc skonštatovať právne záväzným spôsobom zákonnosť pravidla obsiahnutého v NAP. Okrem toho za týchto okolností nemôžu uvedené dôvody poskytovať prvky potrebné na výklad výroku napadnutého rozhodnutia v zmysle judikatúry uvedenej v bode 127 vyššie.

130 A preto vzhľadom na to, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje právne záväzné stanovisko k pravidlu prevodu, sú dôvody uvedeného rozhodnutia týkajúce sa uvedeného pravidla a jeho prípadnej zlučiteľnosti s pravidlami o štátnej pomoci v rámci tohto sporu vylúčené z preskúmania súdom Spoločenstva a nemôžu byť základom pre akýkoľvek záujem žalobkyne na konaní.

5. O neexistencii rozhodnutia prijatého v oblasti štátnej pomoci z vecného hľadiska

131 Nakoniec je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie musí byť kvalifikované podľa jeho skutočnej povahy, tak ako vyplýva z posúdenia

uskutočneného na základe objektívnych kritérií a bez ohľadu na jeho označenie alebo na jeho formu (rozsudky IBM/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, bod 9, a Air France/Komisia, už citovaný v bode 68 vyššie, body 43 a 51).

¹³² Po prvé, je samozrejme pravda, že samotná smernica 2003/87, najmä kritérium č. 5 jej prílohy III, predpokladá možnosť rozporu medzi ustanoveniami NAP a právom štátnej pomoci, a preto ukladá Komisii povinnosť mať túto možnosť na pamäti v rámci konania o preskúmaní na základe článku 9 ods. 3 tejto smernice. Okrem toho nie je vylúčené, že za určitých podmienok môže oznámenie NAP v súlade s článkom 9 ods. 1 druhým pododsekom smernice 2003/87 predstavovať aj oznámenie v zmysle článku 88 ods. 3 ES, alebo sa dokonca musí za také považovať.

¹³³ Z toho vyplýva, že tie aspekty oznámeného NAP, ktoré môžu porušovať článok 87 ES, musia podliehať predbežnému skúmaniu Komisiou a môžu byť prípadne podnetom na začatie súbežného konania v súlade s nariadením č. 659/1999. Ak sa totiž bude Komisia po predbežnom skúmaní domnievať, že začatie takéhoto konania je nevyhnutné a že obsah oznámenia nie je dosť úplný na to, aby mohlo byť označené za oznámenie na základe článku 88 ods. 3 ES, v prípade potreby môže na základe nariadenia č. 659/1999 požiadať členský štát o informácie potrebné na vykonanie podrobnejšieho skúmania aspektov NAP podľa článku 87 ES. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v súlade s článkom 88 ods. 3 ES je členský štát v zásade povinný — s výhradou niektorých výnimiek stanovených nariadením Rady (ES) č. 994/98 zo 7. mája 1998 o uplatňovaní článkov [87] a [88] Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva na určité kategórie horizontálnej štátnej pomoci (Ú. v. ES L 142, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 312) — oznámiť Komisii každý návrh pomoci. Táto povinnosť je z právneho hľadiska odlišná a v zásade nezávislá od povinnosti týkajúcej sa oznámenia NAP na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87. Rozhodnutie založené výlučne na článku 9 ods. 3 smernice 2003/87, a nie na článkoch 87 ES a 88 ES, umožňuje Komisii vo vzťahu k aspektom štátnej pomoci NAP vykonať len *prima facie* posúdenie z hľadiska práva štátnej pomoci, ktoré nemôže mať žiaden vplyv na to, že môže byť vydané formálne rozhodnutie v zmysle článku 88 ods. 3 tretej vety ES.

134 Po druhé, ani smernica 2003/87, prijatá len na základe článku 175 ES, a nie na základe článku 89 ES, ani také právne nezáväzné opatrenia prijaté v tomto kontexte, ako je list Komisie zo 17. marca 2004 (pozri body 21 až 24 vyššie), nemôžu platne obmedziť rozsah a potrebný účinok pravidiel týkajúcich sa kontroly štátnej pomoci (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 12. novembra 1992, Kerafina a Vioktimatiki, C-134/91 a C-135/91, Zb. s. I-5699, bod 20, a rozsudok BP Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 55). Bez existencie relevantného právneho základu totiž smernica 2003/87 nemôže, s výhradou úvah vyjadrených v bode 132 vyššie, predstavovať *lex specialis* umožňujúci kontrolu štátnej pomoci v rámci konania o preskúmaní podľa článku 9 ods. 3 tejto smernice. Obdobne aj za predpokladu, že by bolo úplné oznámenie niektorých pravidiel na základe práva štátnej pomoci nevyhnutné, smernica 2003/87 nedovoľuje odchýlku od zákazu vykonania podľa článku 88 ods. 3 tretej vety ES. Z toho vyplýva, že v prípade nedodržania tohto zákazu vykonania členským štátom sa môže jednotlivec dovoliavať priameho účinku článku 88 ods. 3 tretej vety ES pred vnútroštátnymi súdmi (rozsudky Súdneho dvora Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a i., už citovaný v bode 70 vyššie, bod 12, a z 27. októbra 2005, Casino France a i., C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, Zb. s. I-9481, bod 30). Z toho napokon vyplýva, že rozhodnutie o zamietnutí prijaté len na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 nemôže mať všetky právne dôsledky rozhodnutia prijatého na základe článku 88 ES v spojení s článkom 4 alebo článkom 7 nariadenia č. 659/1999. Toto zistenie sa nijako nedotýka skutočnosti, že pokiaľ oznámenie NAP v zmysle článku 9 ods. 1 smernice 2003/87 spĺňa aj podmienky oznámenia na základe článku 88 ods. 3 ES (pozri bod 132 vyššie), tak skutočnosť, že Komisia nevykonala predbežné skúmanie a nezaujala stanovisko z hľadiska práva štátnej pomoci v rámci lehôt stanovených v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 659/1999, vedie k vzniku implicitného rozhodnutia o povolení opatrení pomoci oznámených v súlade s článkom 4 ods. 6 uvedeného nariadenia, ktoré je však z právneho hľadiska odlišné od rozhodnutia prijatého na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87.

135 Po tretie, toto posúdenie nie je spochybnené skutočnosťou, že v súlade s kritériom č. 5 prílohy III smernice 2003/87 je potrebné dodržiavať články 87 ES a 88 ES aj v kontexte vykonania NAP. Toto kritérium je totiž len vyjadrením ustálenej zásady práva Spoločenstva, podľa ktorej musí byť každý akt sekundárneho práva vykonaný

tak, aby neporušoval pravidlá Zmluvy alebo akékoľvek iné pravidlo primárneho práva, ako sú všeobecné právne zásady alebo základné slobody. Táto všeobecná povinnosť dodržiavať právo Spoločenstva však nemôže znamenať, že sa bude viesť správne konanie na základe súhrnu príslušných procesných a hmotnoprávných ustanovení, ako sú napríklad ustanovenia nariadenia č. 659/1999, ale Komisii ukladá len povinnosť vykonať posúdenie *prima facie* v rámci uplatňovania smernice 2003/87 (pozri bod 134 vyššie). Napokon, konanie o preskúmaní na základe článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 v žiadnom prípade neumožňuje Komisii, aby členským štátom dovolila odchyliť sa od ustanovení práva Spoločenstva, ktoré v nej nie sú obsiahnuté (pozri analogicky rozsudky Kerafina a Vioktimatiki, už citovaný v bode 134 vyššie, bod 20, a BP Chemicals/Komisía, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 55).

136 Po štvrté, Súd prvého stupňa uvádza, že z listu Komisie z 29. júla 2004 (pozri body 41 až 46 vyššie) vyplýva, že Komisia sa obmedzila na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré v napadnutom rozhodnutí neprijala definitívne stanovisko o zlučiteľnosti nemeckého NAP a pravidla prevodu so spoločným trhom v zmysle článku 87 ES. Komisia v ňom najmä uviedla, že „prípadná pomoc by pravdepodobne bola zlučiteľná so spoločným trhom, ak by bola posudzovaná v súlade s článkom 88 ods. 3 ES“. Z toho vyplýva, že Komisia podľa vlastných vyhlásení vykonala len predbežné posúdenie pravidla prevodu z hľadiska pravidiel štátnej pomoci. Pritom s prihliadnutím na úvahy vyjadrené v bodoch 103 až 122 vyššie sa toto predbežné posúdenie nemôže vykladať ako prijatie definitívneho stanoviska v tomto ohľade.

137 Z toho vyplýva, že žaloba žalobkyne musí byť zamietnutá ako neprípustná pre nedostatok záujmu na konaní. Za týchto okolností nie je viac opodstatnené skúmať, či je žalobkyňa priamo a osobne dotknutá napadnutým rozhodnutím v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

138 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je opodstatnené zamietnuť túto žalobu ako neprípustnú.

O trovách

- 139 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalovanej.
- 140 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Spolková republika Nemecko preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania, ktoré vznikli žalovanej.**

3. Vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

V Luxemburgu 30. apríla 2007

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Jaeger

Obsah

Právny rámec	II - 1202
Skutkové okolnosti	II - 1208
I — List Komisie zo 17. marca 2004	II - 1208
II — Nemecký NAP	II - 1210
III — Nemecký energetický trh	II - 1213
IV — Správne konanie	II - 1214
A — Sťažnosť žalobkyne	II - 1214
B — Napadnuté rozhodnutie a oznámenie Komisie zo 7. júla 2004	II - 1215
C — List Komisie z 29. júla 2004	II - 1217
D — Listy Komisie z 3. a 27. augusta 2004	II - 1220
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 1220
Právny stav	II - 1222
I — Tvrdenia účastníkov konania	II - 1222
A — Tvrdenia žalovanej a vedľajšieho účastníka konania	II - 1222
B — Tvrdenia žalobkyne	II - 1223
1. Úvodné poznámky	II - 1223
2. O aktívnej legitímácii žalobkyne s ohľadom na právo štátnej pomoci	II - 1224
a) O označení napadnutého rozhodnutia za rozhodnutie prijaté v oblasti štátnej pomoci	II - 1224
b) O priamej dotknutosti žalobkyne	II - 1229
c) O osobnej dotknutosti žalobkyne	II - 1230

3. O aktívnej legitímácii žalobkyne s ohľadom na smernicu 2003/87	II - 1233
a) Úvodné pripomienky	II - 1233
b) O priamej dotknutosti žalobkyne	II - 1233
c) O osobnej dotknutosti žalobkyne	II - 1235
4. O záujme žalobkyne na konaní	II - 1238
II — Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 1238
A — O podmienkach záujmu na konaní	II - 1239
B — O právnej povahe konania o preskúmaní a o rozhodovacej právomoci Komisie na základe článku 9 smernice 2003/87	II - 1240
1. Úvodné poznámky	II - 1240
2. O prípadnom povolení obsiahnutom v napadnutom rozhodnutí ..	II - 1241
a) O doslovnom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87	II - 1241
b) O systematickom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 ..	II - 1244
c) O teleologickom výklade článku 9 ods. 3 smernice 2003/87 ..	II - 1247
3. O účinkoch uplynutia trojmesačnej lehoty uvedenej v článku 9 ods. 3 prvej vete smernice 2003/87	II - 1248
4. O právnych účinkoch prípadného zrušenia napadnutého rozhodnutia	II - 1250
5. O neexistencii rozhodnutia prijatého v oblasti štátnej pomoci z vecného hľadiska	II - 1252
O trovách	II - 1256